

24

Twin Edges : บาย่างแห่งเอลโลดอร์

“โอ้ย! เบาๆ น้อย” ครูชประท้วงทีร์ลน่า ขณะที่แพทย์สาวกำลังเย็บแผลจากดาบที่โหดให้ซ้ำๆ

“รู้่น่า เจ็บแต่ก็ไม่ตายหรอก ทนๆ เอาหน่อย” ภูตสาวว่าพลงตัดปลายด้ายทิ้ง

แผลของครูชหายเองได้ในเวลาสั้นๆ แต่แผลใหญ่จะสูญพลังเวทมากเสียจนเป็นอันตรายกับเจ้าตัว เธอจึงใช้ยาพิเศษระงับพลังรักษาตัวเองของครูชไว้เพื่อใช้วิธีที่ปลอดภัยกว่า เธอหยิบยาสมานแผลสูตรพิเศษที่ปรุงไว้ใช้กับครูชโดยเฉพาะออกมาจากตู้ แล้ววางทิ้งไว้บนโต๊ะเพื่อความหาสำลีมาชุบยาทาแผลให้

ครูชระบายนมหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นยาสีม่วงใสๆ ในขวดแก้วเจียรระโนหน้าตาเหมือนขวดเหล้าสวยๆ ที่พวกเศรษฐีนิยมสะสมไว้ ยา

สมุนไพรสมเวทมนตร์แห่งความมืดบ่าบอนี้ทำให้แผลหายเร็วทันใจก็จริง แต่ส่ายบออย่าบอกใคร แค่นี้ก็ต้องทำอีกก็เครียดแล้ว

ที่รลนำเห็นชายหนุ่มที่นอนคว่ำอยู่บนเตียงคนป่วยทำหน้าบึ้งตึงก็รู้ทันทีว่า เจ้าตัวคงเกลียดยาตัวนี้น่าดู อืม...ไม่ทำก็ไม่ได้ แต่ทำให้เดี๋ยวก็ไววายอีก...เธอนิ่งคิดหาทางออกสวๆ ที่ครูชจะได้ทายาและเธอรอดจากการทรมาน

สายตาคมของแพทย์หญิงแลเลยออกไปนอกหน้าต่าง แล้วไอเดียหนึ่งก็แล่นเข้ามาระเบิดเป็นพลุอยู่ในสมอง

“จริงด้วยสิ...มีวิธีนี้อยู่นี่นา” ที่รลนำวางสามสิ่งไว้บนถาดแล้วเดินไปเปิดประตูห้อง หายออกไปข้างนอกทั้งที่ยังทำแผลค้างอยู่

“ทั้งคนไข้แบบนี้ใช้ได้ทีไหน” ครูชคำรามเบาๆ อารมณ์ที่ปกติก็ไม่เคยดีนักอยู่แล้วยิ่งบูดหนัก หลังผ่านคำคืนแห่งการต่อสู้มาหมาดๆ และยังมีเรื่องชวนปวดสมองรอเขาอยู่เป็นต้นๆ ทั้งเรื่องเนล เรื่องเมืองพาร์นัสล่มสลาย ญาติที่ถูกสะกด แล้วยังเรื่องโทอาอีก

ยังดีที่คราวนี้ส่งตัวปลอมไป คิดแล้วก็โมโหว่าเขาต้องขี่โครงหักเกือบทะลุออกมาสองซี่ (ตอนนี้ดันกลับเข้าไปในตัวและสมานกันแล้ว) ได้แผลเต็มตัว และยังโหล่หลุดเพื่อปกป้องตุ๊กตาผ้าเน่าๆ ตัวหนึ่งนี่นะ นึกแล้วยากจะร้องให้ขึ้นมาเลยทีเดียว

“โอ๊ย!!!” ชายหนุ่มร้องลั่น เมื่อสัมผัสเย็นๆ ของยาแนบลงบนปากแผลใหญ่ตรงหลัง เขารีบหันขวับไปหวังจะคว้าที่รลนำสักสองสามประโยค แต่คำผรุสวาทกลับต้องไหลลงคอไปแทบไม่ทันเมื่อคนที่ถือสามียายอยู่คือ... “โทอา”

“เจ็บเหอะคะ” เธอหน้าเจ้าหญิงเล็กน้อยจนครูชใจอ่อนยวบไม่กล้าไววายอีก เขากำผ้าปูเตียงแน่นระหว่างที่ยาแทรกซึมเข้าไปรักษาแผลจากข้างใน

โทอาอุทานอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นบาดแผลบนหลังเขาค่อยๆ
สมานตัวช้าๆ จนปิดสนิทเกือบจะในสองสามนาที่ แผลเล็กหน่อยแทบ
จะระเหยหายไป เหลือไว้แต่รอยสีน้ำตาลจางๆ บนแผ่นหลังขาวซีดของ
ชายหนุ่ม แผลใหญ่ตื้นขึ้นจนเหมือนเป็นแผลเก่าอายุสองสามสัปดาห์
แทนที่จะเป็นไม่กี่ชั่วโมงก่อน

“ยานี้ยอดเยี่ยมนะคะ แต่สแนบแบบนี้ส่งสัยจะไม่ไหว” โทอายิ้ม
นิดๆ พลงหยิบน้ำดื่มส่งให้เขา

ครูชเกือบตันตัวขึ้นจากเตียง แต่นึกเรื่องแผลเป็นที่อกได้เลยกลับ
ไปนอนคว่ำอย่างเดิม และดูดน้ำจากหลอดที่ทำมาจากลำต้นพืชขนาดเล็ก
แทน

“ทาอีกหน่อยก็ได้ ยังมีอีกสองสามแผลที่ยังไม่หายดี” เขาบอก
หญิงสาวเสียงเนือยๆ

โทอาลังเล กลัวจะทำให้เขาเจ็บอีก ครูชขมวดคิ้วแล้วเอ่ยว่า “ทา
มาเถอะ เจ็บแค่นี้ไม่ถึงตายหรอก”

ถึงปากจะบอกแบบนี้ แต่โทาก็ก็นึกว่าเขาเจ็บปวดไม่น้อย ช่วงที่
ยารอบสองกำลังออกฤทธิ์ โทาก็ก็นึกโอกาสสำรวจบาดแผลบนแผ่นหลัง
เปลือยของท่านครูชไปด้วย

ดูภายนอกท่านครูชรูปร่างใกล้เคียงกับพวกพอมดมากกว่านักรบ
ทว่าพอไม่มีเสื้อผ้าปิดบังก็ต้องเปลี่ยนทัศนคติใหม่ทันที แม้ว่าจะไม่ได้
กำยำบึกบึน แต่เขาก็มีกล้ามเนื้อตามแบบฉบับนักสู้และมีบาดแผล
เต็มไปหมด จนไม่น่าเชื่อว่าหลังใครจะแบกรับบาดแผลได้มากขนาดนี้

โทอาแตะแผลเป็นใหญ่ตรงซี่ข้างซ้ายของเขาเบาๆ “ตรงนี้โดน
อะไรเหวอคะ”

“ดาบสองมือ” เพิ่งเมื่อเร็วๆ นี้เอง...เขาเลยยังพอจำได้

“แล้วนี่ล่ะคะ” โทอาแตะแผลหน้าตาคล้ายรอยไหม้ขนาดเท่า

เหรียญอันใหญ่ตรงไหล่ซ้ายของเขา

ครูซเท้าคางกับหมอนที่ไม่นิ่มเอาเสียเลย แล้วพยายามนึ้ย้อนความอย่างยากลำบาก

เอาเข้าจริงแล้วเขาก็ไม่ค่อยออกแะ...สามปีที่ผ่านมามาต่อสู้เยอะไปหน่อย หน้าคู่ต่อสู้เป็นยังไง ชื่ออะไรยังจำไม่ได้เลย จำได้แต่ภารกิจสำคัญๆ เท่านั้นเอง “อันนั้นจำไม่ได้”

“เอ่อ...แล้วตอนนี้ล่ะ” ปลายนิ้วหญิงสาวจุดที่แผลใหญ่ที่สุดบนหลัง พาดยาวเกือบตลอดแนวกระดูกสันหลัง ยังเห็นร่องรอยเนื้อฉีกขาดเป็นทางยาวอยู่ ถ้าคนปกติบาดเจ็บขนาดนี้คงตายไปแล้วแน่นอน

ครูซเอียงคอ “ตรงนั้นน่าจะแผลจากขวานพวกยักษ์ ได้มาตอนทำงานแรกๆ ยังไม่ค่อยมีประสบการณ์”

“แล้ว...ทำไมถึงมาทำงานแบบนี้ล่ะคะ” หญิงสาวกลืนใจถามเตรียมใจถูกเขาดุเต็มทีที่เธอบังอาจล้ำเส้นไปถามเรื่องส่วนตัวของเขา

คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันทันที เขาเอียงหน้ามาหาโทอาพร้อมถามเสียงเย็นว่า “จะรู้ไปทำไม”

“ก็...ฉันเป็นห่วงค่ะ” โทอาไม่รู้จะอ้างอย่างไร จึงหลับตาไปตอบไปตามตรง

คิ้วขององครักษ์เงาหน้าตายคลายออกอย่างคาดไม่ถึง สีหน้าเย็นชาอ่อนลงจนเกือบจะเป็นยิ้มบางๆ “ขอบใจ แต่ไม่ต้องกังวลหรอก ทำงานแลกกับสิ่งที่มีค่ากว่านั้น คุ่มอยู่แล้ว”

“ยังมีอะไรที่มีค่ากว่าอิสรภาพอีกหรือคะ” โทอาตัดสินใจถามรุกหลังความสงสัยกัดกินใจมานานนับตั้งแต่คืนที่เขาจู่โจมเธอตอนครึ่งหลับครึ่งตื่น ทำไมเขาต้องยอมทิ้งความเป็นมนุษย์ ยอมกลายเป็นบางสิ่งที่ไม่มีทั้งชีพจร และความอบอุ่นอย่างมนุษย์ทั่วไป ยอมเป็นทาสเพื่อแลกเปลี่ยนกับบางอย่าง

...อะไรเล่าที่มีค่ามากมายขนาดนั้น

ดวงตาสองสีของเขาฉายแววดู เสียงที่อ่อนโยนลงดังขึ้นอีกครั้ง
“ไปฟังใครพูดมาละ”

แม่โธอาไม่พูด ครูซก็เดาได้ ภูตปากไวใจกล้าในวังราตรีมีนั้บหัว
ได้ คือน่ากับเคซายังเกรงใจเขา ถึงพูดมากยังงักคังยังเก็บเรื่องนั้นไว้
มิดชิด ราชีนีชีนาเดียเป็นพวกขี้เกียจทำความยาวๆ นางไม่มีทางเอา
เรื่องในหมวด ‘ไม่เจริญใจ’ ไปพูดให้ใครต่อใครฟังหากเสี่ยงได้

ดังนั้นคนร้ายย่อมเหลือแค่ตนเดียว...

“เซรินลีนะ” ครูซคำรามเบาๆ

โธอานั่งลงข้างเตียงอย่างไม่สบายใจนัก “จะรู้จากใครก็ช่างเถอะ
ค่ะ แต่ว่าไม่มีทางหลุดออกจากข้อตกลงเลยเธอคะ ต้องทำงานเจ็บตัว
แบบนี้ไปเรื่อยๆ ถึงเมื่อไหร่”

ต้องเป็นแบบนี้ไปถึงเมื่อไร...

ครูซอยากจะทำอะไรของตัวเอง แต่ก็ซ่อนยืมนั้นไว้จากโธอาอย่าง
แนบเนียน

ถึงเมื่อไร...เขาก็ไม่รู้ อาจจะอีกร้อยปี พันปี หรืออีกสองวัน สาม
วินาทีข้างหน้า ทุกอย่างอยู่ที่ความพอใจของราชีนีเอาแต่ใจองค์นั้น
องค์เดียว

ครูซมองสีหน้าทุกข์ใจของโธอาเงิบๆ อารมณ์ร้ายที่ก่อตัวขึ้น
เหมือนพายุใหญ่ค่อยๆ สงบลงช้าๆ เขาเฝ้าปากก่อนจะบอกเธอว่า
“สรุปว่าฉันพอใจกับผลของมันแล้วกันโธอา สำหรับคำถามที่ว่า อะไร
มีค่ามากกว่าอิสรภาพ คำตอบมันง่ายนิดเดียว...”

เขามองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า มองเข้าไปในนัยน์ตาสวยคู่ นั้น
ประสาทหนูที่จับไวเกินมนุษย์ทั่วไป ได้ยินเสียงหัวใจในอกซ้ายของเธอเต้น
เป็นจังหวะถี่จากความกังวล ได้ยินเสียงลมหายใจและเสียงโลหิตแล่น

ผ่านเส้นเลือด

ริมฝีปากครูชคลีเป็นรอยยิ้มหายาก ขณะที่เขาบอกเธอเสียงหนักแน่นว่า “การมีชีวิตอยู่โง่ละ โทอา หากสูญเสียอิสรภาพ แต่ยังมีชีวิตอยู่ ก็หมายความว่ายังมีโอกาส”

...โอกาสจะเบิกทางสู่ความเป็นไปได้ไร้ที่สิ้นสุดคือ สิ่งล้ำค่าหาได้เปรียบในมุมมองของเขา อิสรภาพ ศักดิ์ศรี กระทั่งความเป็นมนุษย์ล้วนแต่เป็นนามธรรมไร้ความหมายสำหรับเขา หากยังมีชีวิตอยู่ก็ไขว่คว้าสิ่งเหล่านั้นกลับมาได้

เขาถึงยินดีแลกทุกสิ่งที่เขา มีเพื่อซื้อโอกาสที่สองให้เธอ และผลลัพธ์ของมันก็เห็นอยู่ตรงหน้าแล้ว

ไม่มีอะไรต้องเสียใจเลยแม้แต่นิดเดียว

หลังจากบทสนทนาสั้นๆ นั้นแล้ว โทอา ก็เปลี่ยนเรื่องไปพูดเรื่องสัพเพเหระ ตามเกี่ยวกับความรู้ด้านเวทมนตร์คาถาที่ครูชชินดีตอบเต็มที่ ทั้งคู่ต้องแยกกันเมื่อที่รลน่าเข้ามาดูแผลให้ครูชอีกรอบ และโทอาถูกไล่ไปเข้านอน

หญิงสาวอดอดไม่ออกไป แต่ขัดคิंनाที่มารอรับไม่ได้จึงต้องยอมเดินตามภุตสาวอารมณ์บูดไปถึงห้องอย่างว่าง่าย ตอนนี้คิंनाไม่มีอารมณ์หาเรื่องทะเลาะหรือขู่เธอเล่น หลังจากองค์รักษ์สาวรู้สึกเสียหน้าอย่างแรงที่พลาดทำถูกศัตรูขัดกระเด็น และได้อิรัลช่วยรับร่างไว้ทันทั่วทั้งที่

“เอ่อ...เขาช่วยก็ควรจะขอบคุณไม่ใช่หรือคะ” โทอาเอ่ยอย่างหวาดๆ ไม่แน่ใจว่าอารมณ์ของภุตสาวอารมณ์ร้อนจะก่อตัวเป็นพายุอีกหรือไม่

คิंनाเคียวฟันกรอดๆ พलगยกลงแขนขาที่พันผ้าพันแผลตรง

ช่วงใต้หัวไหล่ให้เธอดู “ดูซะก่อนสิ โทอา! หมอนั่นช่วยข้าจริง แต่ว่าก็ทำข้าบาดเจ็บด้วย เจ้ามันมีนั่นบังอาจมาแตะตัวข้าตอนเอาอุปกรณ์หนีออกได้ยังไง คิดแล้วโมโห!!!”

โทอามองแผลของคีน่าอย่างประหลาดใจ “ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นได้ล่ะคะ”

ดวงตาสีทองหลังหน้ากากแทบจะฉายแสงออกมาเพื่ากำแพงตรงหน้าด้วยอารมณ์ฉุนช้ำขึ้นสมอง “เพราะหมอนั่นมันระเบิดธาตุแสงเป็นๆ นี่เอง! ความมาทีนี้แสบร้อนอย่างกับถูกแดดเผา แดงเถื่ออกอย่างกับโดนน้ำร้อนลวก”

“แต่ว่าอาจารย์ก็แตะตัวคนอื่นได้ปกตินี่คะ”

โทอานึกถึงตอนที่อิริอัลในสภาพถอดอุปกรณ์หนีออกเกือบหมดแต่พันผ้าพันแผลรอบแขนขาไว้ เขายังแตะตัวเคซาหรือภูตตนอื่นได้โดยไม่มีใครบาดเจ็บ พลังของอาจารย์ถูกเวทสายอื่นๆ ผนวกวนทำให้ไม่สัมผัสเท่ากับตอนอยู่ในเขตความมืดของภูตราตรี

คีน่าทำหน้าขุ่นลักขณพองพลาบ่นว่า “ก็ข้าเป็นโรคภูมิแพ้ธาตุแสงด้วยไง แค่นี้เฉียดมานิดเดียวก็ร้อนวาบอย่างกับเอาคบไฟมาจ่อแล้ว”

จะบ่นว่าคีน่าเปรียบเทียบกับเกินไปก็ใช่ที่ พอติโทอาก็นึกถึงความจริงอีกข้อขึ้นมาได้ “จริงสิ อาจารย์อิริอัลก็เป็นภูมิแพ้ภูตนี่คะ”

คีน่าหยุดเดินพลาบ่นนิ่งตาม “อ๊ะ! จริงด้วยแฮะ ที่แรกนี่กว่าไม้มาชู่เล่น แต่ตอนหมอนั่นคว้าตัวข้าไว้ จามไม่หยุดจนหน้าเขียวเลยละตกลง”

น้ำเสียงตอนเอ่ยคำว่า ‘ตกลง’ ของคีน่าช่างฟังดูรื่นเริงจนโทอารู้สึกสงสารอาจารย์ของตนขึ้นมาแทน

ภูตราตรีที่แพ้ธาตุแสงขั้นร้ายแรงกับมนุษย์ที่เป็นภูมิแพ้ภูต...

สววรรค์ช่างเข้าใจสววรรค์สร้างบุคคลประหลาดๆ ให้เดินมากระทบไหล่กันได้

โทอาหัวเราะเบาๆ ในใจ คิดเล่นๆ ว่าสิ่งสุดท้ายที่จะทำให้เรื่องตลกนี้กลายเป็นเรื่องที่ต้องหัวเราะจนฟันร่วงหมดปาก เอาเครื่องในออกมากองข้างนอกก็คงไม่พ้น...เทพแห่งโชคชะตากลับแล้งให้คืบหน้าเกิดได้ อิริอัลเป็นคู่ครองขึ้นมาละสิ

คงข้าพิลิกสำหรับคนอื่น แต่สำหรับทุกคนทั้งภุคคุณั้นคงข้าไม่ออก

สุดท้ายมันก็เป็นแค่จินตนาการเลอะเทอะของเธอคนเดียวเท่านั้น จะเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไรเล่า

ทันทีที่ที่รลนำปล่อยตัวครูชออกจากห้องพยาบาล ชายหนุ่มก็ตรงไปที่ห้องพระโรงเพื่อรายงานตัวกับเจ้านายเป็นอย่างแรก

ราชินีชินาเดียเปลี่ยนชุดมาสวมเสื้อผ้าตัดเย็บจากไหมราตรีสีเงินยวงทั้งร่าง ปักอัญมณีสีขาวแวววาวตามแขนเสื้อและชายกระโปรงยาวกรอมเท้า ที่จริงครูชไม่รู้เรื่องเสื้อผ้ามากนัก แต่ชุดสวยตัวนี้เป็นกรณียกเว้น เนื่องจากราชินีจอมเอาแต่ใจเป็นผู้สั่งให้เขาไปปรับชุดตัวสวยนี้มาจากออร์โดเรีย ดินแดนของเอลฟ์โดยเฉพาะ

ช่วงปีก่อน ราชินีชินาเดียเริ่มเจริญสัมพันธไมตรีกับเอลฟ์ ไม่ได้ถึงกับสนิทสนมเป็นมิตรอย่างพิริเจีย แต่ก็พร้อมเป็นสหายร่วมศึกหากถึงคราวจำเป็น ทั้งสองฝ่ายส่งของขวัญแลกเปลี่ยนกันเป็นเครื่องหมายของมิตรภาพหลายต่อหลายครั้ง และครูชก็ถูกบังคับให้ไปทำงานทูตทั้งที่เป็นองครักษ์...ไม่สิ...เบ็สารพัดนึกต่างหาก ไม่ว่าจะมียะไร ก็เกี่ยวไม่เกี่ยวกับตำแหน่งเขา ราชินีก็ไม่สน สิ่งได้เป็นสิ่ง และสนุกสนานที่ได้กวนประสาทเขา

นิกแล้วฉุนขึ้นมาเลย ให้ตายสิ!

“ได้พยาบาลดีคงหายไวสินะ ครูช” ราชนีคนงามเริ่มต้นด้วยน้ำเสียงเฝ้าเห่ที่น่าชวนลูกเช่นเคย

ครูชคุกเข่าทำความเคารพ กล่าวรายงานตัวตามธรรมเนียม แล้วค่อยถามเปลี่ยนเรื่อง “ตกลงว่าญาติสองตนนั้นเป็นยังไบบ้างครับ นายท่าน”

เนตรงามของราชนีภูตราตรีเบนไปทางหนึ่งของท้องพระโรงที่มีวัตถุคล้ายตะเกียงขนาดยักษ์สูงกว่าระดับศีรษะเขาดวงหนึ่ง ในนั้นมีร่างขนาดย่อมส่วนจนเหลือเท่าฝ่ามือของภูตสาวนักดาบและนักธนูที่โจมตีเขาที่พาร์นัส ทั้งคู่กำลังหลบไหล ล่องลอยไปในทะเลแสงสีเหลืองอมส้มอันแว้งว้าง

“ตอนนี่วัวที่นี้ชั่วคราว แต่จะย้ายไปที่ไหนเหมาะสมเร็วๆ นี่แหละเราฝึกพวกนางไว้ในห้วงนิทรา ลงคาถาหนาแน่นอีกหลายสิบชั้น...ไม่ต้องถามหรอก ข้ารู้ว่าเจ้าจะถาม ข้าเลยจะตอบให้...เราแก้ไขไม่ได้ คาถาสะกดเนื่องมาจากกลัทธิราชนีของไทม่าจะแก้ไขหรือแทรกแซงไม่ได้ได้แต่นึกไว้”

ครูชพยักหน้ารับ อันที่จริงเขาก็คาดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ แต่ก็หวังให้มีทางช่วยอื่นมากกว่า

“แสดงว่า เราต้องฆ่าไทม่าหากต้องการปลดปล่อยพวกเขา” ครูชยังเชิง

ราชนีคนงามถอนหายใจ “อ้อ...คงอย่างนั้น ข้ายังมองไม่เห็นทางอื่นเลย เรายังไม่มีวิธีฆ่านางนี้สิ ต้องค้นคว้ากันตาเหลือกน่าดู” เรียวขาขาวของนางตวัดขึ้นไขว่ห้างขณะเอ่ยว่า “ดังนั้นเราต้องทำสิ่งที่เราทำได้ก่อน อย่าให้นางฟื้นพลังพอจะคืนชีพได้ และอย่าให้นางได้ร่างโทอาไป”

ครูชกอดอก “ก็ต้องหยุดการล่าวิญญาณให้ได้ก่อน”

“ใช่แล้วละ” ราชีนียิ้มสวย พอใจที่แม่มองครักษ์หน้าตายจะนิสัยไม่น่ารักนักแต่สมองไวและไหวพริบดี น่าชมเชย “เราได้เห็นแล้วว่านอกจากการใช้ไวโอลิน ยังมีวิธีการล่าวิญญาณมนุษย์แบบอื่นอีก”

องครักษ์สองคนยกอาวุธของภูตสองตนนั้นออกมาให้ครูชพิจารณาใกล้ๆ ดาบคู่ที่ภูตนักดาบใช้ฟาดฟันเขาเป็นดาบคริสตัลใสสีม่วงไม่มีโกร่งดาบ แต่สกัดเนื้อคริสตัลเป็นด้ามจับโดยพันผ้าเนื้อดีทับไว้แน่นหลายชั้น ตรงใกล้ด้ามจับติดอัญมณีสีดำซึ่งเป็นศิลาจันทรหาเจียรในรูปวงรีเม็ดใหญ่

ครูชจับดาบที่เหมาะสมกับนักดาบร่างเล็กขึ้นเหวี่ยงทดสอบสามสี่ครั้งก่อนจะวางดาบคืน และหันไปดูคันธนูที่ทำจากวัสดุเดียวกัน ผังศิลาจันทรหาไว้เหมือนกัน แต่รูปร่างศิลาจันทรหาเป็นรูปจันทร์เสี้ยว

“มีศิลาจันทรหา ก็จริง...แต่ไม่เหมือนอาวุธของภูตทั่วไป” เขาวิจารณ์

ราชีนีชินาเดียยิ้ม “ตาแหลมจริงๆ ถูกแล้วละ ศิลาจันทรหาเป็นของภูตจันทรหาจริง แต่ตัวดาบกับคันธนูไม่ใช่”

ครูชขมวดคิ้วเมื่อนึกได้ว่าเคยเห็นวัสดุเดียวกับอาวุธตรงหน้ามาก่อน “วัสดุเดียวกับไวโอลินผลึกแก้วที่เนลใช้ มันมีพลังด้านอาวุธเวทมนตร์อัตโนมัติด้วย”

“ว่าแล้วเชียว” ราชีนีตรัสอย่างไม่สบอารมณ์ “อาวุธคริสตัลเป็นอาวุธที่เป็นเอกลักษณ์ของเอลฟ์ตระกูลหนึ่ง ข้าติดต่อหาพวกเขาแล้วพวกนั้นยอมรับว่าเป็นผลงานของเผ่าพันธุ์พวกเขาจริง แต่ไม่ใช่ของนายช่างในความดูแลของเขา”

“หมายความว่ายังไง”

“นายช่างที่สร้างดาบคู่กับคันธนูเป็นทายาทของช่างเอลฟ์ที่ถูกลักพาตัว”

เนรเทศออกจากชุมชนเอลฟ์ไปนับพันปีแล้ว ของสองชิ้นนี้อายุราวๆ สามสี่ร้อยปี มีความละเอียดประณีต จึงน่าจะเป็นของนายช่างประสม-การณสูง อายุอานามคงถือว่าอาวุโสแม้แต่ในหมู่เอลฟ์ “ไม่รู้ป่านี้นะจะมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

ครูชจ้องเจ้านาย เจ้านายจ้องครูช ครูหนึ่งชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายยอมแพ้ เขาถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะถามอย่างหวาดระแวงว่า “อย่าบอกนะว่าท่านต้องการให้เข้าไปหาตัวเอลฟ์ชรา นั้น”

ราชินีประกบสองมือเข้าด้วยกันและยกมือแนบแก้มด้วยท่าทางเหมือนสวณ้อยกำลังปลื้มใจ ดวงตาล้อมด้วยขนตายาวหรือลูกน้อยริมฝีปากยิ้มยิงดวงตา “แสนรู้จริงๆ องค์กรกษัตริย์ของข้า เด็กๆ ส่งสัมภาระให้เขาได้เลย”

ทหารสองคนคันรถเข็นวางกระเป๋าสัมภาระสะพายบาโบใหญ่เข้ามาในห้องพระโอง

เคาะสะบัดม้วนกระดาษ กระแอมเบาๆ ก่อนจะอ่านเสียงดังฟังชัดว่า “สัมภาระประกอบด้วยแผนที่เฉพาะกิจของป่าเอลโลดอร์ริน หุบเขามังกรหลับทางตะวันออกเฉียงใต้ของพิริเจียหนึ่งแผ่น พลังเวท จุกเงินแบบอัดลงขวดสามขวดใช้ได้สองวัน ถังใส่น้ำใหญ่พิเศษหนึ่งถัง ชุดตั้งแคมป์ ประกอบด้วยถุงนอน ผ้าห่ม และหินอัคนี รวมของขวัญเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเอาใจเอลฟ์อีกหกเจ็ดอย่าง จบแล้วครับ มีเท่านี้”

“กล่อมอย่างสุภาพชน ถ้าไม่ได้ผลก็เชิญสอบสวนไม่เกี่ยงวิธี ยังไงต้องรัดข้อมูลมาให้ได้ว่าอาวุธพิเศษพวกนี้ใครเป็นคนสร้าง ตกไปถึงมือภูตจันทราได้ยังไง และที่สำคัญมีวิธีต่อกรกับมันหรือไม่” ราชินีหยุดท่าที่จริงจังไว้แค่นั้น ก่อนจะส่งยิ้มหวานให้องค์กษัตริย์หนุ่มหงิดชองนาง แล้วเอ่ยเสียงสดใสจนน่าโมโหว่า “สัมภาระก็เอาไปทั้งหมดนี้แหละ นะครูช ฝากด้วยละ ห้ามล้มเหลวนะ เข้าใจไหม”

ครูชเหลือบมองสัมผัสภาวะใบโตสลับกับใบหน้ายิ้มพรายของเจ้านาย แล้วกัดฟันค้อมศีรษะรับคำสั่ง

“ครูช องค์รักษ์เงาแห่งวังราตรีรับบัญชา...ข้าจะหาตัวนายช่าง แห่งเอลโลดอร์รี่ให้พบจงได้”

หลังรับคำสั่ง ครูชก็ต้องเตรียมออกเดินทางทันที เขาแวะกลับไปห้องเพื่อเอาอาวุธสำรองอีกสองสามชิ้น คราวนี้เขาเอาดาบศิลา จันทราที่ครึ่งเล่มเป็นสีข้าวพอกติดตัวไป ระเบิดคว้นสามสีลูก ระเบิดเพลิง ระเบิดวายุอีกอย่างละหกเจ็ดลูก เขาเสียบมีดสั้นลงไปในร่องเท้าบูต ข้างละเล่ม หยดคิดเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจเปิดลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ หยิบเอาซองเข็มอาบยาสลบปรุ่งพิเศษซึ่งภูมิใจนำเสนอโดยที่รลน่าเหน็บติดซองหนังข้างเข็มขัดไปอีกสองชุด

ใครจะรู้ว่าการเจรจาจะประสบผลหรือเปล่า เขาขัดเข็มพิษไม่เก่ง ก็จริง แต่ถ้าจวนตัว เอาเข็มคอป้าหมายก็คงได้ผล แม้จะดูทุเรศทุรังแต่ใครจะสนกัน

“จะออกไปข้างนอกหรือคะ” โทอาโผล่หน้าออกจากห้องตัวเอง มาถามเขา

ครูชเลิ่กคิ้ว “ยังไม่นอนอีกหรือ”

“ยังไม่ค่อยง่วงคะ สงสัยจะตื่นเต้นมากเกินไป ตกกลางคืนจะออกไปทำงานหรือคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ใช่...คราวนี้อาจจะไปหลายวัน สถานที่ปลายทางมีความแปรปรวนของเวทมนตร์สูง คงใช้เวทมนตร์ติดต่อสื่อสารไม่ได้” สีหน้าผิดหวังของโทอาทำให้ครูชปวดใจนิดๆ เขาริ่บปลอบเธอว่า “ไม่ต้องห่วง ถ้าโชคช่วย วันเดียวก็คงเสร็จงาน แค่อารักถล่มมป้าหมาย ไม่อันตรายหรอก”

“อย่างนั้นก็ดีค่ะ รักษาตัวด้วยนะคะ ฉันจะขยันเรียน ขยันฝึก เต็มที่ค่ะ” โทอาบอกเขาด้วยท่าทางแข็งขัน เรียกรอยยิ้มจากชายหนุ่ม ได้ทันตา

“อย่าหักโหมนักล่ะ” เขาเอ่ยพร้อมยิ้มบางๆ มือสวมถุงมือหนัง ยกอุ้งมือเธอเบาๆ ก่อนที่เขาจะเดินออกจากห้องไป

ออกจากห้องไปได้ไม่กี่ก้าว ครูชก็ใช้เสื้อคลุมเงาพาร่างออกไป นอกเขตของภูตราตรี และเทเลพอร์ตต่อเนื่องไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ใกล้กับ ปาเอลโลดอร์เพื่อเดินเท้าเข้าป่าเป็นลำดับต่อไป

ครูชยับกระเป๋าสัมภาระพลางถอนหายใจหนักๆ เริ่มคิดไม่ออก ว่าชีวิตเขานี้มันได้กำไรหรือขาดทุนย่อยยับกันแน่ เขาเป็นมนุษย์แท้ๆ แต่ตอนนี้ได้เจอหน้ามนุษย์ในชาเรียครบแทบทุกเผ่าแล้ว ยกเว้นเพียง ภูตเอย อสูรเอย จะไม่แปลกใจเลยที่ภารกิจคราวหน้าเขาจะถูกส่งไป เจริจาเจริญสัมพันธไมตรีกับเงือกหรือมังกร

เขาก้าวเข้าเขตปาเอลโลดอร์ที่ดูเหมือนจะอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ช่วงวันครีส์ โดยไม่ทันสังเกตว่าช่องกระเป๋าสองหนึ่งกักตุนกระดุมไม้สนิท ของที่อยู่ข้างในหล่นหายไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ซ้ำยังเป็นของสำคัญ เสียด้วย

โทอาลุกขึ้นมาเข้าห้องน้ำหลังนอนไปได้ราวหนึ่งชั่วโมง เธอถอนหายใจเมื่อเห็นห้องว่างเปล่าของท่านครูช เธอถือโอกาสที่เจ้าของห้องไม่อยู่แอบเดินสำรวจของบนชั้นวางของที่เต็มแน่น คิ้วโทอาขมวด มุ่นเมื่อเห็นขวดแก้วที่มีลูกกลมๆ แปลกๆ ลอยอยู่ในน้ำใสๆ ซึ่งติด อุปกรณ์เวทมนตร์ไว้ทั้งกันขวดทั้งปากขวด แล้วหญิงสาวก็เกือบร้องกรี๊ดออกมา เมื่อเห็นว่าลูกกลมๆ ที่ว่านั่นคือ ลูกตาที่มีมันตาสีเทาหมอก ลมหายใจของเธอสะดุดเมื่อจำแนกสีเป็นเอกลักษณ์นั้นได้

“ท่านครูช?”

เธอเคยเห็นในฝัน ท่านครูชที่มีตาสี่เทาสองข้าง เธอคิดมาตลอดว่าเวทมนตร์คงทำให้สีตาเขาเปลี่ยนไป แต่สงสัยจะไม่ใช่เสียแล้ว เท่าที่ดูตาข้างนั้นไม่ได้บอด...

แสดงว่าเขาคงผ่าตัดเปลี่ยนดวงตาด้วยความตั้งใจของตัวเอง ไม่ใช่เพราะความจำเป็นบังคับ

แกรบ...

เท้าเปล่าของโทอาสัมผัสกระดาดนาฬิกาลายทาบบนพื้นห้อง

“อะไรละเนี่ย ของท่านครูชเหรอ” หญิงสาวหยิบกระดาดแผ่นใหญ่นั้นขึ้นมาดูงๆ มันเหมือนแผ่นพับขนาดใหญ่ ที่ใบหน้าสุดเขียนภาษาซาเรียตัวคดๆ ไว้ว่า ‘แผนที่เฉพาะกิจเอลโลดอร์’

ไกลออกไปในป่าใหญ่สีทองอร่าม ครูชยืนอิงอยู่ข้างลำห้วยเล็กๆ กระเป๋าสัมภาระแทบจะถูกทิ้งตะเข็บออกมาคงอยู่กับพื้นหญ้าสีซีด

“ไม่มี! แผนที่หายไปไหน!”

25

Twin Edges : นายช่างแห่งเอลโลดอร์ II : กับดัก

“ฮ่าๆๆ โอ้ย...ข้าอยากจะทำจนพื้นร่วงออกมากองอยู่กับพื้นเลย โอ้ย! ปวดท้องอะไร อะไรอย่างนี้”

คีน่า อินดิโกเฟลม หัวเราะจนแทบจะลงไปนอนกองกับพื้นหินเย็นๆ สีขาวของวังราตรี

โทอาหน้ามุ่นคว้าใส่ภูตราตรีสาว “ข้าไม่ออกนะคะ คีน่า ไม่มีแผนที่แล้วท่านครูซจะเป็นยังไงล่ะ”

ดวงตาสีทองของภูตสาวพรวระยับ “ง่ายจะตาย ไม่ต้องถามข้าก็ได้ หมอนั่นก็หลงทางนะสิ!”

เจอคำตอบแบบนี้เข้า โทอาที่อุตส่าห์วิ่งโรม่าหาภูตสาวทั้งชุดนอนบางๆ ก็อดรู้สึกผิดหวังไม่ได้ ถึงแม้ภูตราตรีจะไม่ได้ทำตัวเลวทรามต่ำช้ากับท่านครูซ ให้ความเป็นมิตรด้วยพอสมควร แต่พวกเขามักเห็น

ท่านครูชเป็นของเล่นอยู่เรื่อย

ไม่ส่งสารกันบ้างหรือ!

“ถ้ายังงั้นให้ผมโทรเลพอร์ตตามไปไหม” อิริอัล กลอเรีย ที่ใส่ชุดนอนทับอุปกรณ์นี้ทั้งร่างถามขึ้น

“ทำได้ที่ไหนล่ะ เจ้านักบวช!” คีน่ากอดดอกพลางเดินถอยหลังออกห่างชายหนุ่มไปอีกเกือบสามเมตร ดูเหมือนจะยังเซ็ดที่ถูกจับตัวคราวก่อนแล้วผิวสลับร้อนไปหมด

อาจารย์ผู้ใจดีของโทอาคล้ายจะกระตุกยิ้มแล้วเอ่ยเสียงเย็นว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณภคผู้ชาญฉลาดจะโทรเลพอร์ตไปส่งแผนที่ให้เขาเองไหมล่ะครับ”

คีน่าซื้อออกไปนอกระเบียงวังราตรี แสงเทียนสีเงินอ่อนสาดส่องลงมากระทบยอดไม้ในอุทยาน “ข้างนอกเป็นตอนกลางวัน ข้าจะออกไปได้ยังไงไม่ทราบ แจ็กก็ไปไม่ได้ เจ้านักบวช! ปาเอลโลดอร์ไม่ใช่ปาธรรมา ปาฤดูไบไม่รุ่งนิรันดร์กาลเป็นเขตเวทมนตร์แปรปรวน เจ้าใช้คาถาสายมิติใดๆ ในนั้นไม่ได้ ต้องเดินเท้าเข้าออกเอง เซรินว่าถ้าเป็นออราเคิลที่กระแสนมตราไม่เหมือนเวททั่วไปอาจโทรเลพอร์ตเข้าไปได้ แต่เข้าไปแล้วก็โทรเลพอร์ตออกมาไม่ได้เหมือนกัน”

พอเห็นสาวน้อยของครูชหน้าม่อยลงอย่างผิดหวัง อิริอัลก็กอดอกใส่คีน่าทันที “ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือครับ”

“ไม่มี! เจ้าต้องสอนโทอา และโทอาพลังยังไม่แข็งแกร่ง ไม่ควรจะไปข้างนอก อย่าลืมว่าเราไม่มีนักล่าได้แสงตะวันเหลืออีกแล้ว เรามีแค่ครูชคนเดียวเท่านั้น”

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องปล่อยให้ท่านครูชที่น่าสงสารหลงอยู่ในป่าบ้าบอ นั้นตามลำพัง คลำทางมั่วๆ ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทำภารกิจสำเร็จอย่างนั้นหรือ...จะน่าอนาถเกินไปแล้ว

ไม่มีทางช่วยเขาได้เลยหรือ

มือขึ้นเหนือของโทอาท่าแผนที่พับหลายทบนั้นแน่น เธอเผลอกัดริมฝีปากเมื่อนึกถึงภาพท่านครูชเอนหลังพิงต้นไม้อย่างอ่อนแรงอยู่ในป่า แสงไกลตามลำพัง

จะว่าไปแล้วเขามีเสบียงพอหรือเปล่านะ น่าแปลกที่เธอมาอยู่ที่วังราตรีได้เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว เธอยังไม่เคยเห็นท่านครูชกินอะไรมากกว่าเครื่องดื่มเล็กๆ น้อยๆ เลย... น้ำเปล่า น้ำผลไม้ เครื่องดื่มบำรุงพลังเวท บางครั้งเธอรู้สึกเหมือนเขาสั่งเครื่องดื่มเหล่านั้นมาเพียงเพื่อนั่งกินเป็นเพื่อนเธอเท่านั้น รวกับว่าเขากินอาหารอย่างมนุษย์หรือภูตไม่ได้

เขามีเขี้ยวคม เขาเคยจู๋โจมเธอครั้งหนึ่ง โทอา รู้สึกเหมือนเขากำลังจะกินเธอ...

ถ้าอย่างนั้น ที่จริงแล้วเขากินอะไรเพื่อดำรงชีวิตกันแน่ และเขากลายเป็นตัวอะไรกันแน่

ท่านครูช...โทอาหลับตาลงนึกถึงใบหน้าเขา ไล่ตั้งแต่เส้นผมสีนิลลงมาถึงผิวขาวซีด คิ้วเรียว ดวงตาสองสีคมกริบ รอยสักสีดำที่คาดตาจดปลายคาง...แค่คิดเพียงใบหน้า ใจก็สั่นผัดได้ถึงตัวตนของเขาที่แตกต่างจากคนอื่น

ไม่ใช่ทั้งภูตพราย ไม่ใช่ทั้งมนุษย์ เปลี่ยวเหงา โดดเดี่ยว อ่อนล้า แต่ก็ยังเดินไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญ

เธอจะทำอะไรให้เขาได้บ้าง คงยากสินะ เพราะแม้แต่แผนที่แผ่นเดียวยังเอาไปให้เขาไม่ได้เลย...

วบบ...

“หือ?”

วงแสงสีเขียวจางๆ ทอขึ้นรอบตัวโทอา ก่อนที่ร่างของเธอจะกลายเป็นริ้วแสงแล้วหายวับไปต่อหน้าต่อตาหนึ่งคนหนึ่งภูตที่ยังคงอยู่

ในชุดนอน

“โทอา!!!” สองเสียงประสานลั่น

“ทะ...ทำยังไงดีล่ะ เจ้านักบวช พลังออราเคิลของโทยายังไม่
สมบูรณ์ไม่ใช่หรือ” คีน่าตะโกนถามอิริอัล เธอยังรักษาระยะห่างสอง
เมตรกับเขาเหมือนเดิม

“มะ...ไม่ทราบครับ ผมยังไม่ได้สอนคาถาสายมิติเลย แต่ว่ารีบ
ตามน่าจะดีกว่า! เทเลพอร์ตไปใกล้ๆ ก็ยังดี...” อิริอัลชะงักแล้วยกมือ
กุมขมับ “ตายละ! ผมถูกฉกฉวยเวท ใช่ว่าตัวเองไม่ได้ถ้าราชีนีไม่อนุญาต ไป
เข้าเฝ้าด่วนได้ไหมครับ”

“ไม่ได้ๆ! ถ้าถูกปลุกละก็นางจะอารมณ์บูดมากๆ เจ้าอยากเห็น
พายุพิโรธของราชีนีหรือ” องค์รักษ์สาวร้องเสียงหลง

อิริอัลนึกแล้วผวาแทน หากราชีนีคนงามโกรธจัด คิดไม่อยากเลย
ว่าจะสะพรั่งเพียงใด “แต่ถ้าทราบทีหลังจะโกรธยิ่งกว่าไหมครับ”

คีน่านิ่งไป ก่อนจะกุมหัวร้องลั่น “อ๊า!!! ยังไงก็ต้องบอกอยู่ดี ข้า
นำทางไปก็ได้ แต่เจ้าออกหน้านะ!”

“ผมเป็นคนนอกนะครับ คุณเป็นองค์รักษ์ก็ควรจะเป็นคนนำหน้า
สิ”

“โอ๊ย! วุ่นวายจริง ก็ได้ ตามมาเร็วๆ แล้วกัน!”

ท่ามกลางป่าที่มีแต่สีสนของฤดูใบไม้ร่วง นกคาร์ดินัลสีแดง
สดตัวหนึ่งกระโดดอยู่เหนือกิ่งไม้สีเขียวเข้ม มันจ้องมองไปข้างหน้าอย่าง
ประหลาดใจเมื่อเห็นดวงแสงสีเขียวจางๆ ขยายตัวขึ้นเป็นวงแหวน
หลายวงซ้อนกัน แสงสว่างจ้ารเบิดขึ้นกลางอากาศ แล้วร่างของ
หญิงสาวผมทองสวมชุดขาวสะอาดพลีบบางคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้น

แสงอาทิตย์ยามบ่ายส่องต้องร่างนั้นจนเห็นเป็นแสงเงาดงาม

ราวกับภาพวาดของนางฟ้า

มันคิดอย่างนั้น จนกระทั่ง...นางฟ้าร่วงลงพื้นพร้อมร้องกรี๊ดอย่าง
น่าสมเพช

จะว่าไปแล้ว นางฟ้าไม่ได้ร่วงลงพื้นหรอก เจ้าหล่อนดิ่งลงไป
หลุมดักหมี่ขนาดใหญ่ลึกกว่าสิบเมตร แถมนายใหญ่แห่งปายังร้ายค่ายกล
ผนึกเวทมนตร์ไว้ในหลุมนั้นด้วย

ถึงคราวเคราะห์แล้ว นางฟ้าไร้ปีกเอ๋ย

เจ้านกคาร์ดินัลกะพริบตา ก่อนจะกระพือปีกคู่เล็ก บินโฉบลี้บรั้ง
ไปหาครอบครัว

มันนึกไปด้วยว่า ถึงอย่างไรนางฟ้าคนสวยก็คงไม่เหงาหรอก ใน
เมื่อกันหลุมนั้นมีเพื่อนรออยู่แล้วอีกคนหนึ่ง

ครูชเคยคิดว่าตัวเองเป็นคนดวงช่วยเป็นครั้งคราว เขา
ประชดประชันดวงลุ่มๆ ดอนๆ ของตัวเองเสมอมา จนวันนี้ดวงแย่ๆ
เหมือนจะมาระจุกรวมกันได้ผลผลิตออกมาเป็น ‘วันวิกฤติ’ แบบ
สำเร็จรูป

เมื่อคืนเขาเพิ่งปะทะกับเนลและภูตนักรบฝีมือไม่เลวบวกกองทัพ
ศพอีกเป็นร้อย เขาบาดเจ็บหนัก ต้องทายาที่แสบเป็นบ้าถึงจะหายเร็ว
ยังไม่ทันพักผ่อน พื้นฟูพลังเวท ก็ถูกตามตัวไปเข้าเฝ้าราชินีชีนาเดีย
และรับการกิจใหม่ทันทีพร้อมกระเป๋าสัมภาระหนักอึ้ง

ที่แย่มากคือ แผนที่ดันตกหายไปไหนก็ไม่รู้ ถึงเขาจะอาศัย
ประสบการณ์เดินป่าที่มีอยู่น้อยนิดช่วยก็เชื่อว่ามาไม่ถึงนี้ได้ง่ายนัก เขา
ต้องเดินจนขาหลก และพอมองเห็นกระท่อมน่าสงสัย มีควันพวยพุ่ง
ออกมาจากปล่องไฟตั้งอยู่บนไหล่เขาในระยะร้อยเมตร เขาก็ดันพลาด
ร่วงลงมาในหลุมดักหมี่ที่เต็มไปด้วยข่ายผนึกเวทมนตร์

หมีบ้าที่ไหนมีเวทมนตร์กัน! คนร้ายคาถาทำอะไรไม่ได้!

เพื่อให้เรื่องทุเรศไปกว่าเดิมต้องไม่ลืมเรื่องกระเป๋าสัมภาระของเขาด้วย เพราะน้ำหนักของมันนี่เอง ตอนตกลงในหลุม สายสะพายก็เลยขาด ทั้งน้ำเต็ม ทั้งพลังเวทสำรองที่ยังเหลืออีกสองขวด แล้วยังข้าวของในรายการยาวเหยียดที่เคซาอ่านให้ฟังเมื่อตอนนั้น...ทุกอย่างกองอยู่เลยปากหลุมออกไปราวๆ ห้าสิบเซนติเมตร

เขาไม่มีทางเอื้อมถึงแน่ เนื่องจากหลุมลึกหมีลึกกว่าสิบเมตร เส้นผ่านศูนย์กลางกันหลุมประมาณสามเมตร หากปีนขึ้นไปเองได้ เขาก็ไม่ใช่คนแล้ว

เสื้อคลุมงาใช้ไม่ได้เพราะขायมนตร์ที่แข็งแกร่งกว่าปกติ อารูที่พกมาก็ช่วยอะไรไม่ได้นัก ดาบศิลาจันทราปักคาอยู่ปากหลุมเช่นกัน ระเบิดเพลิง...ใช้ไปก็ย่ำแย่ตัวเอง ระเบิดวายุก็คงฉีกเขาเป็นชิ้นๆ มากกว่าจะช่วยให้เขาลอยออกไป เฉลอๆ คงทำให้ดินถล่มลงมาฝังเขาทั้งเป็น

ส่วนเข็มพิษ...ไม่มีประโยชน์เลยว๊าย! พกมาทำไมเนีย!

คราวนี้ก็เหลือแค่รอให้อาการอยากเลือดกำเริบจนเกิดพลังบ้าเหือกสุดท่ายจนสามารถกระโจนหรือออกจากหลุมไปขยำคอเอลฟ์โรคจิตนั่น หรือไม่ก็รอให้มีหมีโง่ๆ สักตัวหล่นลงมาในกับดักนี้และใช้บันทึยหนักๆ อัดร่างเขาแหลกเหลวดับอนาถอยู่ที่นี้

แฮม...เลือกไม่ถูกเลย น่าทุเรศด้วยกันทั้งคู่

ในวินาทีที่กำลังคิดแตกตันตัวเองด้วยอารมณ์ขันผืดๆ เงามดำก็ร่วงดิ่งลงมาหาเขาพร้อมเสียงกริโตร้องที่บอกได้ทันทีว่าไม่ใช่เสียง ‘หมี’ แน่นนอน

“กริ๊ดดด!!!”

ร่างนั้นหล่นลงมากะแทกกลางตัวเขา ทั้งที่เข้าใจไว้แล้วว่าคงถึง

กับร่างแหลึกลับ เหลว แต่น้ำหนักที่หล่นทับเขากลับเบาเกินคาด นอกจากนั้นยังนุ่มละมุนและอบอุ่นอีกต่างหาก ทุกอย่างจะเข้าท่ากว่านี้ หากเจ้าของบั้นท้ายไค้มน เอวคอดบางขยับออกไปจากตัวเขาเสียก่อนจะทำให้เขาหายใจไม่ออก

เขาเงยหน้าขึ้น เห็นเส้นสมสีทองยาวสยายเป็นอย่างแรก ตามด้วยช่วงคอและแขนขาวผ่อง หญิงสาวดันตัวขึ้นพร้อมครางโอดโอยอย่างเจ็บปวด ถึงจะมีเขาเป็นเบาะรับแรงกระแทก แต่ดูเหมือนเขาเธอจะฟาดกับหินข้างหลังเข้าเต็มเปา

“ฮือ! เจ็บ! อะไรกันเนี่ย”

ร่างของครูชแทบแข็งเป็นหินทันที เสียงนั้นก็ใช่ กลิ่นหอมอ่อนๆ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวก็ใช่ แล้วยังกลิ่นเลือดหอมหวานที่ยั่วให้เขาคั่งไฉ่ได้ง่ายๆ อีก บุคคลลักษณะนี้มีแค่คนเดียว

ชายหนุ่มเฝ้าปากสนิท รอให้หญิงสาวก้มลงสบตาเขา แล้วจึงถามเสียงเย็นว่า “มาทำอะไรที่นี่ โทอา”

ตาย!

โทอา เทรวาร์องกรีดอยู่ในใจ เมื่อเห็นใบหน้าของท่านครูชตัวจริงเสียงจริงอยู่ข้างหน้า ตาสองสีของเขาจึงเขม็งมาที่เธอพร้อมปล່อยรังสีทมิฬแทงจิกๆ อย่างคุกคาม

“เอ่อ...คือว่า...”

หญิงสาวซ่อนตามองเขา สลับกับแหงนหน้ามองช่องกลมๆ ที่อนุমানได้ว่าเป็นปากหลุมลึกซึ่งมีกระแสพลังเวทสีเหลืองอมส้มเล่นอยู่รอบๆ เป็นวงเวทหน้าตาประหลาดที่มีรูปดาวเจ็ดแฉกลอยอยู่เหนือหัวและค้อน

“คือว่า...ฉัน...เอ่อ...เอาแผนที่มาให้ค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ มันเผลอเทเลพอร์ตมาเอง” โทอาพูดเสียงแผ่ว กลัวถูกท่านครูชดู เธอทูนแผนที่

ขึ้นเหนือศีรษะ หลับตาปรีะโระเปิดลง แต่ผ่านไปหลายนาทีกียังไม่มี
ปฏิกิริยาจากร่างสูงตรงหน้า เธอจึงลอบลืมตาขึ้นแอบดูข้างหนึ่ง

ท่านครูชหน้าบึ้งตึง เขาถอนหายใจแล้วฉวยแผนที่ไปจากมือเธอ
“ก่อนอื่นนะ โทอา”

“คะ?”

“ช่วยขยับออกจากตัวฉันได้ไหม ฉันหายใจไม่ถนัด”

โทอากะพริบตาปริบๆ แต่พอก้มดูแล้วเห็นว่าตัวเองนั่งทับเขาอยู่
ก็รีบดีดตัวออกไปกระแทกอีกฟากของหลุมแทบไม่ทัน

“ขอโทษค่ะ! ขอโทษค่ะ!” เธอหลบหนีหลับตาขอโทษ

ครูชถอนหายใจ ตายังจ้องดูๆ มาที่จำเลยตัวดี “เรื่องเทเลพอร์ต
ไว้คุยกันทีหลัง มีแผนที่ที่ดี รีบปิดงานแล้วรีบกลับดีกว่า”

องครักษ์เงาทางแผนที่เฉพาะกิจซึ่งเขียนด้วยลายมือของเชริน
ออกมาดู เขาข้ามส่วนที่บรรยายประวัติและภูมิประเทศไปจนหมด ข้าม
กระทั่งส่วนที่พูดถึงสัตว์ป่าและพืชมีพิษ จ้องอยู่แค่ส่วนที่เป็นแผนที่ใหญ่
ระบายสีภูมิประเทศสูงต่ำเท่านั้น บนแผนที่สมจริงกลับมีลายมือภาษา
ชาเรียตัวคดคดๆ เขียนกำกับอะไรแปลกๆ พร้อมรูปตลกๆ ที่ทำลาย
ความงามของแผนที่ไปอย่างน่าเสียดาย

เหนือรูปทรงกระบอกแปลกๆ เขียนว่า ‘บ่อน้ำสะอาด ดื่มได้’
ไกลออกไปเขียนว่า ‘รังงู ห้ามไป’ จนสุดตีนเขาลึกในป่าจึงเห็นรูปบ้าน
เบี้ยวๆ มีปล่องไฟสามปล่องกำกับข้อความว่า ‘บ้านต้องสงสัย’ และ
เมื่อมองไล่ต่ำลงมาข้างล่าง มีรูปวงรีถมดำไว้วงหนึ่ง จะว่าไปแล้วเขา
เห็นเจ้าวงรีถมดำนั้นกระจายทั่วทั้งป่าในแผนที่

ครูชขยำกระดาศแกรบ เมื่อเห็นเหนือรูปวงรีขยู่ทุกวงเขียนกำกับ
ดิบดีไว้ด้วยดินสอสีแดงว่า ‘ระวัง! หลุมดักหมี’

เดีอนตอนนี้ก็ไม่มีทันแล้ว!

“เซริน!!!” ครูชคำรามในลำคอ ของแบบนี้มันก็ควรจะบอกปากเปล่าก่อนเขามาสิ! ไม่ใช่ปล่อยให้ทะเล่อทะล่าเข้ามาแบบนี้

โทอามองซ้ายเวทมนตร์บนหลุมแล้วถอนหายใจ เธอพยายามเรียกไฟออกมาตามที่อาจารย์สอนแต่ไม่ได้ผล สงสัยซ้ายเวทมนตร์นี้มิใช่สะกดเวทมนตร์ทุกอย่างในหลุมนี้

ก็แน่ละ ถ้าไม่มีซ้ายมนตราเสียอย่าง แค่หลุมดักหนีไม่คณามือท่านครูชหรอก

หญิงสาวถอนหายใจ รู้ตัวว่าเป็นภาระของเขามากแล้ว เธอตั้งท่าจะรวบรวมด้วยริบิ้นเพื่อไม่ให้กะกะตอนคิดหาทางออกไปจากหลุมนี้ แต่นึกได้กะทันหันว่า เธอไม่ได้พกอะไรมาเลยสักอย่าง สวมแค่ชุดนอนบางๆ ตัวเดียว เท้าเปล่าเสียด้วย คราวเคราะห์แท้ๆ

โทอาไม่ทันคิดว่า ‘คราวเคราะห์’ ของจริงนั้นเพิ่งจะถูกกระตุ้นขึ้นมาด้วยตัวเอง

“!” ครูชสะดุ้งเฮือก ขนลุกเกรียวเมื่อร่างกายเริ่มส่งสัญญาณอันตรายออกมา

ประสาทรับรู้ทุกอย่างของเขาแหลมคมขึ้นกะทันหัน แม้ไม่ได้ตั้งสมาธิ เขาก็ได้ยินเสียงหัวใจเต้นรัวแรงของโทอา ได้กลิ่นหอมหวานของเธอ และจดจำได้ว่าผิวเนื้อของเธอนุ่มนวลเพียงใด

บอบบาง นุ่มนวล อบอุ่น...

ครูชหรีดตาลงมองร่างหญิงสาวอย่างครุ่นคิด

จะรู้สึกดีแค่ไหนนะ ถ้าได้ฝังเขี้ยวลงในเนื้อขาวๆ นุ่มนัม และลิ้มรสหวานหอมของโลหิตสีแดงฉาน

นักล่าถูกปลุกขึ้นมาแล้ว และมันจะไม่หยุดจนกว่าจะได้ลิ้มรสเหยื่อที่มันต้องการ!

26

Twin Edges : นายช่างแห่งเอลโลดอร์ III : นายช่างปรากฏตัว

ตึกตัก...ตึกตัก...

หัวใจโทอาเต้นร่วอย่างห้ามไม่อยู่ จะหยุดมันได้อย่างไรในเมื่อเธอทั้งประหม่าทั้งทำตัวไม่ถูก เธอเคยอยู่ใกล้ท่านครูชมาหลายรอบก็จริง แต่ทำไมไม่เคยอยู่ใกล้เขาในระยะขนาดนี้และนานขนาดนี้โดยหลบเลี่ยงไปไหนไม่ได้

เธอเหลือบมองท่านครูช เขาแหงนหน้ามองปากหลุมเหมือนพยายามจะหาทางออก โทอาแหงนหน้ามองตามแล้วถอนหายใจเนือๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าภายในสองสามวันที่ผ่านมาจะมีเรื่องเหลือเชื่อเกิดขึ้นเป็นชุดขนาดนี้

เธอทั้งเรียนเวทมนตร์ ได้ลองใช้จริงด้วยการคุมตุ๊กตาระยะไกลที่อาจารย์สร้างขึ้น ได้สร้างเซตอคมยักษ์ สู้กับเพื่อนเก่าที่ถูกสะกดอย่าง

เนล และยังคงทำด้วยการตกลงมาอยู่ในหลุมดักหมี่ที่ครอบทับด้วย
ข่ายเวทมนตร์กับผู้ชายที่เธอแอบชอบเขามาตั้งแต่สองปีก่อน

หากมีใครพูดว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นสมัยที่เธอยังอยู่
เอนดาร์ ใช้ชีวิตแสนสงบกับพ่อแม่ เธอคงหัวเราะจนฟันร่วง แล้วสรุปว่า
ผู้พูดนั้น ‘ทำอะไรบ้า!’ แต่กลายเป็นว่าตอนนี้เรื่องเกินจริงทั้งสิ้นเกิดขึ้น
แล้ว...

“เอ่อ...ท่านครูคะ คือว่าถ้าเราเป็น...ท่านครู” โทอายื่นมือไป
สะกิดเขาที่เอวแต่มองฟ้ามาพักใหญ่แล้ว จริงอยู่ว่าแสงแดดที่ส่องลอด
เงาไม้สีเขียวของทอเป็นทิวทัศน์ที่งดงามยิ่ง แต่คนอะไรจะเงยหน้าจ้อง
ต้นไม้ต้นเดิมได้นานขนาดนั้นโดยไม่พูดหรือไม่ทำอย่างอื่นเลย

“อย่าตะแคงตัวฉัน!” เขาคำรามลั่น ดัดตัวหนีไปยืนพิงผนังหลุม
ชายหนุ่มหอบหายใจหนักๆ ม่านตาสีทองหรีดแคบเป็นเส้นยาวลึกกว่าเดิม
ขณะที่ข้างสีเทาเหมือนจะไร้แววขึ้นมา

“ท่านครู?” โทอาลดมือลงอย่างไม่เข้าใจ

ครูพยายามถอยหนี แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไปไกลกว่านี้ไม่ได้ พื้นที่
หลุมบ้าๆ แคบแค่นี้เอง

“อย่าเข้ามาใกล้ฉัน ออกไปห่างๆ...ฉันไม่อยากทำร้ายเธอ โทอา”
เขาเอ่ยเสียงแหบแห้ง พยายามสะกดสติขาดญาณร้ายในตัวที่กรีดร้อง
ให้จัดการขย้ำคอเธอแล้วสูบลือดเสียให้พอ

เขากระหายเลือดเร็วกว่าที่ควรจะเป็นอย่างมาก ปกติดื่มกินจาก
ผู้หญิงหนึ่งรายเขาก็อยู่ได้อีกราวสองวันหรือสามวัน ทั้งที่ควรวก่อนเขา
สูบลือดผู้หญิงไปถึงสามราย แนใจว่าอิมจนไม่อาจหิวโหยได้อีก ทว่า
ตอนนี้ท้องเขากลับบีบรัดเรียกร้องหาโลหิตมาเติมเต็มสิ่งที่ไม่ว่าจะเรียก
ว่า ‘ความหิวโหย’ ได้หรือเปล่า เลือดไม่ใช่แหล่งพลังงาน แต่เป็นเครื่อง
หล่อเลี้ยงร่างกายให้มีชีวิตต่อไปในรูปแบบที่ทั้งเหมือนและต่างกับ

‘อาหาร’ หัวไปอย่างโหดร้าย

เขาเกลียดตัวเองเวลาที่กระหายเลือดเป็นที่สุด เหมือนเวลานั้น เขาจะเสียการควบคุมตัวเอง กลายเป็นสิ่งอื่นไปอย่างแท้จริง กลายเป็นสัตว์ประหลาดไร้หัวใจและความเมตตา

สักวันเขาอาจจะฆ่าเพื่อให้ได้ดื่มกินเลือดจนหน้าใจ และหากวันนั้นมาถึง ครูซก็แน่ใจว่าเขาคงวอนขอให้ราชินีชีนาเดียฆ่าเขามากกว่าดังเขากลับมามีชีวิตในสภาพสัตว์ประหลาดกระหายเลือดอีก

จริงอยู่ว่าเขต้องการรักษาสภาพร่างกายเป็นเหตุผลหลัก แต่เหตุผลที่มาจากส่วนลึกในใจคือ แท้จริงแล้วเขต้องการช่วงชิงความอบอุ่นของการมีชีวิตคืนมา ต้องการสัมผัสกับการมีชีวิต มีชีพจร มีลมหายใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากมนตรา

แรงขับเคลื่อนทั้งหมดที่มีต่อ ‘เลือด’ รุนแรงพอที่เขาจะ ‘ฆ่า’ ได้ และแน่นอนยิ่งกว่าสิ่งใดในโลกคือ เขาไม่ต้องการให้โทอาเป็นเหยื่อของเขา

ไม่ใช่แค่ไม่อยากฆ่าเธอ ไม่อยากทำร้ายเธอ แต่เขาไม่อยากให้เธอเห็นด้านที่เป็นสัตว์กระหายเลือดของเขา เขายินดีขายทั้งพลังเวทและอิสรภาพเพื่อให้โอกาสเธอ แต่เขาไม่ต้องการให้เธอรู้หรือเห็นผลลัพธ์ของมันกับตาแม้สักครั้ง

เขากลัวที่จะเห็นแวตตาที่มองเขาอย่างชื่นชม เป็นมิตร กระทั่งมีความคิดถึงโยหาแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น เขาไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น จึงต้องหาวิธีออกไปให้เร็วที่สุด

โทอาเฝ้มปากสนิทเมื่อเห็นร่างสูงเริ่มออกอาการหงุดหงิดงุ่นง่าน เหมือนคนขาดน้ำตาลหรือขาดอาหารจนถึงขีดจำกัด

สัมผัสของเขี้ยวขาวที่เคยแตะลำคอเธอทำให้เธอเสียวปลาบไปทั่วร่าง

กลัว...กลัวเขาจะกินเธอเข้าไป เธอคิดอย่างนั้นมาตลอดจนได้ เห็นสภาพเขาที่พยายามผลักไสเธอและหาทางหนีอย่างสิ้นหวังอยู่ตรงหน้า

เขาไม่อยากให้เธอเห็นบางสิ่ง...โทอาเดาได้ สมองนึกไปถึงเชียวคม คู่กันทันที ครึ่งนั้นเขาก็ตกใจและเสียใจที่จู่โจมเธอ เขายังไม่ได้ทำอะไร เธอก็จริง แต่ก็รู้สึกผิดมากอย่างเห็นได้ชัด

เธอเห็นชายหนุ่มงอตัวลงด้วยความเจ็บปวด โทอาคามือแน่นหาข้อสรุปให้ตัวเองได้ทันทีว่า เธออยากให้ความเจ็บปวดของเขาหยุดลง ไม่ว่าต้องทำอะไรก็ตาม เธอไม่อยากเห็นท่านครูชผู้ซ่อนความอ่อนโยนไว้ใต้หน้ากากเย็นชาต้องทรมานอีก

“ท่านครูชคะ”

ชายหนุ่มหันตามเสียงเรียก ตั้งใจจะต่อว่าเธอ แต่แล้วก็ชะงักกึกเมื่อเห็นหญิงสาวปลดกระดุม แหวกคอเสื้อตัวบางออกกว้างจนเห็นเนินอกขาวผ่องชัดเจน

“จะทำอะไรนะ โทอา!” ครูชร้องลั่น สมองหมุนตัวเมื่อความอดทนใกล้ถึงขีดสุด ร่างกายเริ่มออกอาการ เขี้ยวคมงอกยาวออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เขายกมือปิดปากแน่น

“ฉันไม่เคยถามเลยสักครั้ง แต่ว่า...วันนี้ฉันอยากจะรู้ค่ะ ท่านครูช” โทอาเดินตรงมาหาเขาพร้อมสายตามุ่งมั่น “คุณต้องกินไข่ไหมคะ และถ้าต้องกิน คุณต้องกินอะไรกันแน่คะ ฉันอยู่ในรายการอาหารด้วยหรือเปล่า”

ครูชอยากถอยหนีไปสุดขอบโลก แต่เสียงซีฟजरและกลิ่นเลือดของเธอทำให้เขามึนเมายิ่งกว่าการดื่มเหล้า เขาจมดิ่งลงไปในห้วงปรารถนาที่อยากจะมีรสเลือดเธอ ชายหนุ่มเผลอไล่ปลายลิ้นกับเขี้ยวที่ซึกี่ครั้งก็ไม่เคยชิน

เทพเจ้าทรงโปรด...เขาอยากดื่มเลือดของหญิงสาวตรงหน้าเหลือเกิน!

มืออบอุ่นของโทอาแนบแก้มเย็นเฉียบของเขา ครุฑกลั่นหายใจเมื่อความอบอุ่นซึมผ่านผิวหนังเข้ามาในร่างกายไร้อุณหภูมิอีกครั้ง เขารักความรู้สึกนี้เหลือเกิน...

“ต้องทำอะไรบ้างคะ ถึงจะช่วยคุณได้” โทอาถามเขา นัยน์ตาปริมน้ำใสๆ

ครุฑเกือบจะตอบ แต่ก็ขบริมฝีปากตัวเองไว้ทัน

ไม่ได้! จะพูดเรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด!

ยิ่งหญิงสาวจ้องตาเขา เขายิ่งหลบตา เธอหนึ่งไปครู่หนึ่ง มือละจากแก้มเขาแล้วฉวยหินคมๆ ขึ้นมาจากพื้น

“บอกหน่อยได้ไหมคะ ไม่อย่างนั้นฉันจะเริ่มเดาเองแล้วนะ” เธอจ่อหินไปที่เส้นผมก่อน แล้วเลื่อนไปที่ใบหน้า แขน ขา และลำคอ โทอาสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือขาที่ถือหินคมๆ นั้นมีเลือดออก เธอทั้งกลัวทั้งกังวลในเวลาเดียวกันจนผลอกกำมันแน่นจนบาดมือเป็นแผลใหญ่ ไม่ลึก แต่ก็กว้างพอจะทำให้แม่ของเธอกรีดได้ถ้ามาเห็น

เลือดสีแดงหยดลงที่พื้นทีละหยด โทอาเงยหน้ามองท่านครุฑอีกครั้ง และสะดุ้งเฮือกเมื่อสัมผัสได้ว่าสายตาเขาเหมือนมีเปลวเพลิงลุกขึ้นมา ร่วงสูงเคลื่อนไหวยรวดเร็วจนมองไม่ทัน

กว่าจะรู้ตัว โทอาก็ถูกผลักไปครึ่งนั่งครึ่งนอนที่พื้นนุ่มลุ่มลึกด้านหนึ่ง แรงกระแทกทำให้เธอมีันตึบ มือขาที่วางอยู่ข้างตัวถูกกระชากขึ้นมาอยู่ในระดับสายตา แล้วชายหนุ่มชุดดำก็ก้มลงมาหา เขาไม่ได้จะจับหรือกีดเธออย่างที่เธอจินตนาการไว้ แต่กลับเลียเลือดสีแดงเข้มข้นอย่างคนหิวกระหาย รวากับเลือดนั้นมีค่ากับเขาเทียบเท่าน้ำดื่มหรืออากาศ

โทอาสะดุ้งเมื่อปลายเขี้ยวลากผ่านผิว คมเขี้ยวไม่ได้กดลงในเนื้อของเธอ เขาเลียเลือดและบาดแผลนั้นซ้ำๆ จนเมื่อรู้สึกตัวอีกที โทอา ก็ไม่รู้สึกรู้สีกเจ็บอีกแล้ว พอเขาละริมฝีปากจากมือนั้น บาดแผลบนฝ่ามือก็หายไปแล้วราวกับไม่เคยมีอยู่เลย

“ท่านครูช...” โทอาเรียกชื่อเขาเบาๆ ขณะที่เขาเป็นอนหน้า หลบตาเธออย่างละอายใจพร้อมยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดรอยเลือดรอบริมฝีปาก

“ฉันขอโทษ มันไม่ใช่เรื่องน่าพิศมัย ฉันไม่อยากให้เธอเห็น ฉันมันน่าขยะแขยง...” น้ำเสียงของเขามีทั้งความรู้สึกผิด เจ็บปวด และรังเกียจตัวเองผสมอยู่

โทอาเข้าใจเหตุผลของกระแสความขมขื่นที่ล้อมร่างเขามาตลอดในวินาทีนั้นเอง เขายอมแลกทุกสิ่งเพื่อสิ่งสำคัญบางอย่าง และต้องแบกรับบาปด้วยการมีร่างกายผิดมนุษย์ ไร้ชีพจร อุดนมภูมิ ตลอดจนต้องการอาหารที่คนทั่วไปมองเป็นเรื่องน่ากลัว เหมือนการกระทำของปีศาจร้ายมากกว่าสิ่งมีชีวิตที่มีหัวใจ

เพราะเขารู้ดีว่าตัวเองเป็นอย่างนั้นถึงพยายามอยู่ห่างจากมนุษย์ เขารู้สภาพตัวเองดี แม้เขาไม่เสียใจที่เขาตัดสินใจแลกเปลี่ยนกับราชินีภูตราชตรี แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่เจ็บปวด

ทรมานยิ่งกว่าตาย...เธอก็ได้เห็นกับตาอยู่แล้ว

โทอาเอื้อมมือไปแตะแก้มเขาเบาๆ ตรงนั้นเป็นบริเวณที่เธอสัมผัสร่างกายเขาจริงๆ ได้ดีที่สุด ในเมื่อเขาสวมถุงมือหนังบนมือทั้งสอง เสื้อแขนยาว และกางเกงขายาวปิดเนื้อหนังไว้หมด

เธอตัดสินใจขยับเข้าโอบกอดเขาไว้นั่น ให้เขาได้รับสัมผัสของชีวิตที่ขาดหายไปอย่างเต็มที่

ทั้งที่หัวใจไม่เต้น แต่องค์กรก็งากลับหายใจติดขัดเมื่อได้รับใน

สิ่งที่ไม่คาดฝันมาก่อน

โทอาทอดเขา... โอบกอดไว้นั่นอย่างที่พึงโอบกอดคนสำคัญ ไม่ใช่ผืนกอดเขาเพื่อให้เขาสบายใจ ความจริงใจนั้นเกือบจะทำให้ครูชตะอื่นออกมาด้วยความปวดร้าวและยินดี

“ท่านครูชยังเป็นท่านครูชที่ฉันรู้จักและชื่นชมเสมอค่ะ ไม่ว่าคุณ จะเหมือนคนอื่นหรือต่างจากทุกคนในโลก ฉันไม่มีทางเกลียดคุณลง หรอกค่ะ”

“ต่อให้ฉันเป็นปีศาจที่ต้องกินเลือดต่างอาหารนะหรือ” เขาถามเบาๆ

โทอายิ้มอ่อนโยน “ฉันไม่เกลียดท่านครูชหรอกค่ะ มนุษย์กิน หมูเห็ดเปิดไก่ทุกวัน จะมีใครหรืออะไรกินเลือดบ้างก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร นี่คะ ค้างคาวบางชนิดยังกินเลือดได้เลย”

“เปรียบเทียบฉันเป็นค้างคาว?” เสียงหัวลึกลับสูงขึ้นอย่างประหลาดใจ

“ไม่ใช่ค่ะ!” โทอาปล่อยเขาออกจากอ้อมแขนพลางลนลาน ปฏิเสธเสียงดัง “ท่านครูชดีกว่าค้างคาวพวกนั้นเป็นล้านเท่าอยู่แล้ว!”

พอเห็นเธอหอบหายใจ หน้าแดงจากการพยายามปฏิเสธสุดฤทธิ์ ครูชก็อดยิ้มอย่างเอ็นดูออกมาไม่ได้ จุดน่ารักอย่างหนึ่งของโทอาคือ ที่มึนๆ และลนลานเวลาตื่นตื่นนี้แหละ เป็นเสน่ห์ที่มีมาตั้งแต่ตอนเป็น เมียร์ก้า บางทีหากเหตุการณ์ไม่พลิกผัน เมียร์ก้าคงจะเป็นเช่นโทอา ในตอนนี้

ชื่อตรง อ่อนโยน ติดจะเป็นๆ เล็กน้อย แต่หัวดีอื้อ มุ่งมั่นอย่างร้ายกาจ

“อ๊ะ! ยิ้มได้แล้ว” โทอาชี้นิ้วไปที่ปากเขา ครูชเลิกคิ้วยิ้มหุบลงทันใด “โอ้... อุดส่าห้ยิ้มสวยๆ ทั้งที”

หญิงสาวหน้ามอยลงอย่างผิดหวัง เธอเหลือบมองครูชซึ่งอาการเจ็บปวดทรมานหายไปแล้ว แต่ยังหอบหายใจน้อยๆ เหมือนยังเหนื่อยอยู่

เธอขมวดเข้าหากัน ก่อนจะถามคำถามที่ทำให้ครูชแทบสลัก “ทีกินไปนั่นพอหรือคะ”

“ทำไมถามแบบนี้!”

“ตกลงว่าพอหรือไม่พอคะ” โทอาถามพลางเลื่อนตัวเข้ามานั่งคุกเข่าต่ำคางมองเขาใกล้ๆ

ครูชต่อสู้กับจิตใจตนเองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้าและคำรามเบาๆ ว่า “ไม่พอ...ไม่พอเลย!”

โทอาแหม้มปาก ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เธอยื่นแขนให้เขาแล้วบอกว่า “เอาเลยคะ ตรงไหนก็ได้”

“ตรงอื่นจะเจ็บแล้วก็ซ้ำ” สายตาครูชเลื่อนไปหาลำคอ ตรงตำแหน่งของเส้นเลือดแดงใหญ่

หญิงสาวกลืนน้ำลายก่อนจะพยักหน้า “เชิญคะ”

ครูชเปลี่ยนท่าจากที่นั่งกับพื้นเป็นยกกว้างครึ่งหนึ่งขึ้นมาแล้วดันตัวเธอเข้าหาผนัง เขากัดตึงถุงมือข้างขวาออก แล้วเลื่อนนิ้วเย้นสัมผัสหาตำแหน่งเส้นเลือดที่ดีที่สุด โทอาเกร็งตัวขึ้น แวตตาชายหนุ่มฉายแววล่งเลั่นที่

“โทอา...อย่าดีกว่า...”

“ไม่ต้องกังวลคะ” โทอาเอ่ยพลางกำมือแน่น ยิ้มแห้งๆ พลังบอกว่า “คือ...ใจมันพร้อมแล้วแต่ร่างกายไม่ยอมไปด้วย ไม่ต้องกังวลคะ ถึงขั้นจะเจ็บแต่ก็ทนได้ ถ้ายังฝืนตัวเอง ฉันจะโกรธจริงๆ นะคะ”

ถึงเจ้าตัวจะบอกอย่างนั้นทว่าจากสีหน้าก็รู้แล้วละว่า กลัวเจ็บน่าดู ครูชมองเธอนิ่ง ยกมือได้ข้างแก้มของหญิงสาวเบาๆ เหมือนจะ

ปดอบโยนให้เธอหายเกร็ง ถึงอยากจะหยุด เขาก็หยุดไม่ได้แล้ว เขาต้องได้ดื่มเลือดจากร่างตรงหน้า ยิ่งงี้ก็ต้องดื่มให้ได้ ทั้งร่างกายทั้งจิตใจเขามาถึงขีดจำกัด เขาทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

เขาขยับตัวเข้าใกล้ชอกคอเธอ พร้อมกระซิบปดอบเบาๆ ว่า “ไม่ต้องห่วง จะพยายามให้เจ็บน้อยที่สุด”

โทอาพยักหน้า หลับตาปี ครุชเงยหน้ามองเธออีกครั้งก่อนหลับตา จดคมเขี้ยวลงไปในผิวหนัง เขามีลางสังหรณ์ว่า บางทีหลังลิ้มรสเลือดเธอครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงไม่มีวันไปดื่มเลือดใครคนไหนได้อีกเลย

ร่างโทอากระตุกพร้อมหัวร่อเบาๆ เมื่อเขี้ยวคมแทรกผ่านผิวหนังข้างลำคอ ความเจ็บปวดคงอยู่เพียงไม่กี่วินาทีก็ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกประหลาดที่คล้ายกับถูกจุมพิตและโอบกอดไปพร้อมกัน

โทอาารู้สึกเสียววูบในท้องน้อย เธอนึกโล่งใจที่มันไม่เจ็บอย่างที่คิดไว้ รอบแผลยังปวดตึง ทว่าสัมผัสจากร่างครุชกลับบดบังความเจ็บปวดไปหมดสิ้น แม้ร่างเขาจะเย็น แต่เธอก็สัมผัสได้ว่าเขาพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะดื่มเลือดเธออย่างนุ่มนวลที่สุด

รสเลือดที่เข้ามาในร่างทำให้ครุชรู้สึกมีชีวิตชีวาอีกครั้ง เป็นเลือดที่รสชาติดี กลิ่นหอมที่สุดเท่าที่เขาเคยลิ้มรสมา ดีจนเขารู้ตัวว่าจากนี้ไปคงเสพติดเลือดของโทอา

ความจริงแล้วเขาอาจไม่ต้องการเลือดคนอื่นมาตั้งแต่แรก เขาต้องการแค่เลือดของเธอเท่านั้น

ปกติเขาดื่มกินอย่างไม่สนใจว่าเจ้าของเลือดจะเจ็บหรือไม่ ในเมื่อพวกหล่อนจะลิ้มทุกสิ่งในอิกไม่กี่นาทีข้างหน้าอยู่แล้ว แต่กับโทอาเขาจะไม่ทำเช่นนั้น เขาอยากจะนุ่มนวล อ่อนโยนกับเธอ ทำให้เธอเจ็บน้อยที่สุด เธอเป็นคนสำคัญคนเดียวของเขา เขาจะไม่ยอมสูญเสียเธอให้แกสิ่งใดแม้แต่ความหิวกระหายของตนเอง

เธอเต็มใจให้เขาดื่มเลือด ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องลบความทรงจำใดๆ ที่หลัง อันที่จริงเขายอมรับว่าตนเองยินดีกับเหตุการณ์นี้ทั้งที่เป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่งด้วยซ้ำ

เขาดื่มเลือดเธอแค่พออยู่ท้อง ไม่ได้มากเกินไปจนทำให้เธอไม่สบาย เขาซ่อนตามองเธอที่หอบหายใจหน้าแดงช้ำ หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ก่อนจะเลียรอบปากแผลเบาๆ เพียงไม่ถึงนาที แผลสองจุดจากรอยเขี้ยวคมก็หายไปเหมือนไม่เคยมีมาก่อน

ครูชลอบก้มลงเลียริมฝีปากไม่ให้เลือดของโทอาเสียเปล่าแม้แต่หยดเดียว ก่อนจะหันมาหาหญิงสาวซึ่งแม้จะยังไม่เป็นลมแต่ก็อ่อนแรงลงไปมาก

ทั้งที่อยู่ในสภาพไม่ค่อยดีนัก แต่เธอก็ยังมีใจถามเขาว่า “ดีขึ้นหรือเปล่าคะ ท่านครูช”

ก่อนจะอื่นแล้วฉันขึ้นมาจากที่คอหอยเขาทันควัน แล้วจะให้เขาตอบอะไรได้ละ ในเมื่อเธอทำเพื่อเขาขนาดนี้แล้ว

ชายหนุ่มพยักหน้า มือไล่ใบหน้าของเธอเบาๆ “ฉันขอโทษ จากนั้นจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว”

โทอาขมวดคิ้วใส่เขาพาลถามเบาๆ ว่า “ไม่กินเลือดจากฉันก็ต้องไปกินจากคนอื่นหรือคะ”

สมองเธอนึกถึงภาพหญิงสาวมากมายหลายตาที่ได้รับสัมผัสเดียวกับเธอเมื่อครู คิดแล้วก็จนจนหน้ามีดขึ้นมา ท่านครูชคงต้องใกล้ชิดกับพวกเธอมากพอที่จะกัดข่ากล้ำคอของพวกเขาได้...

เขาต้องตัดสินใจหรือจับพวกเธอก่อนหรือยัง!

โทอาคว้าแขนเขาแน่นทันที “ไม่ต้องค่ะ! ฉันยินดีให้คุณดื่มได้เท่าที่ต้องการเลย อย่าไปก่อดคนอื่นเลยนะคะ”

ครูชไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาอยู่ไม่ได้ถ้าไม่ได้ดื่มเลือด แต่ถ้าให้

ดื่มกินจากโถอาคนเดียวจะเป็นผลร้ายกับเธออย่างแน่นอน ใครจะทนการเสียเลือดปริมาณไม่น้อยต่อเนื่องกันในระยะยาวได้ เขาจำเป็นต้องล่าเหยื่ออื่นอยู่ดีถ้าไม่ยอมให้เธอป่วยไข้

โถอามองเขาพลางถามเสียงเศร้าๆ ว่า “เป็นฉันแค่คนเดียวไม่พอใช่ไหมคะ”

ครูชลำบากใจ ไม่รู้จะตอบอย่างไรดีว่าคงต้องเป็นเช่นนั้น เพราะเขาไม่อยากฆ่าเธอ ก็พอดีกับที่เสียงหนึ่งตอบแทนเขาด้วยคำตอบเดียวกัน เสียงคล้ายเป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นนั้นดังลงมาจากด้านบน

“แน่นอน ไม่พอหรอก เว้นแต่เจ้าอยากจะทำอายุสั้นนะ สาวน้อย”

สองหนุ่มสาวในหลุมลึกแหงนหน้าขึ้นมองด้านบน เห็นอชายมตรามีศีรษะที่มีเรือนผมยาวสีทองอร่ามก้มลงมามองเบื้องล่าง ใบหูแหลมที่โผล่พ้นเรือนผมบอกชัดว่า บุคคลที่อยู่ข้างบนนั้นเป็นเอลฟ์

เอลฟ์หนุ่มมองลงมาพร้อมหัวเราะเสียงสดใส จริ่งอยู่ว่าหลุมลึกมาก แต่สายตาเอลฟ์มองได้ไกลและคมชัดจนแม้มองจากปากหลุมก็เห็นทุกรายละเอียดบนใบหน้าของครูชกับโถอา

“ข้ากำลังนอนเพลินๆ ได้ยินเจ้ามิตจี้บอกว่ามีอะไรตกลงไปในหลุมเลยรีบมาดู พอดีเจอกระเป๋ามีของน่าสนใจเยอะเยอะ เลยเล่นเพลินไปหน่อย” เอลฟ์หนุ่มผมทองเอ่ยด้วยเสียงกระรือร่อนน่าหมั่นไส้ “พอดีคุ้ยไปคุ้ยมาเจอของน่าสนใจตั้งหลายอย่าง ดาบเจ้าก็เป็นของดีเชียวนะ เสียหายที่คนสร้างช่างไม่มีจิตวิญญาณแห่งศิลป์เอาเสียเลย เอ๊ะ! โทษที่ข้าเผลอออกนอกเรื่องจนได้ เอาเป็นว่าข้าเจอของน่าสนใจเลยคิดว่า น่าจะดักได้อะไรน่าสนใจด้วย”

ครูชขมวดคิ้วแล้วถามอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “ตกลงเจ้าเห็นแล้วยังคิดว่าพวกเราน่าสนใจไหมล่ะ”

หูแหลมยาวของเอลฟ์หนุ่มกระดิกขึ้นลงอย่างนึกสนุก “น่าสนใจ

สิ! จะมีสักกี่ครั้งเชียวที่จะดักทาสแห่งความมืด ผู้เป็นเหมือนครึ่งแวมไพร์ตัวเป็นๆ ได้ เจ้าหายากยิ่งกว่าเผ่าพันธุ์ผู้ชื่นชอบโลหิตนั้นเสียอีก แยมสาวน้อยคนนั้นก็ใจกล้า ยอมให้เขาดื่มเลือดเองอีก น่าทึ่งมากจริงๆ”

“เจ้าดูมาตั้งแต่แรกงั้นหรือ!” ครุชตาวารโรจน์

เอลฟ์หนุ่มร้องอุ้ประหนึ่งกลัว แต่ยังตะโกนลงมาว่า “ไม่เชิง! ข้ามาถึงตอนเจ้าเริ่มกินไปแล้วหน่อยนึง น่าประทับใจมาก เลยรอพวกเจ้าเสร็จจู่ๆกันก่อน”

“แล้วจะเอาอย่างไร จะทิ้งให้เราอยู่ในหลุมนี้ต่อรี” ครุชถามตรงๆ

เอลฟ์หนุ่มหัวเราะเสียงดัง “ฮ่าๆๆ กล้าดีนี่ เจ้าหนูน้อย วางใจเถอะ ข้าจะพาพวกเจ้าขึ้นมาเอง เพราะพวกเจ้าน่าสนใจหรอกนะ ถึงได้ยอมนะ”

โทอากลืนน้ำลายรวบรวมความกล้าถามไปว่า “เอ่อ...แล้วถ้าพวกเราไม่น่าสนใจล่ะคะ”

เอลฟ์เจ้าป่าหัวเราะลั่นอย่างไร้ความเกรงใจ แล้วเอ่ยเสียงหนักแน่นในประโยคที่ทำให้โทอาสะดุ้งเฮือก คำว่าแขนครุชไว้แทบไม่ทัน “ง่ายมาก! ข้าก็ปล่อยให้เจ้าสองคนเป็นฟอสซิลอยู่ในนั้นแหละ!”

วิธีขึ้นจากหลุมดักหมิทุเรศจนทั้งครุชทั้งโทอาตั้งใจจะหุบปากสนิทไม่บอกใครไปตลอดชีวิต ใครจะรู้ว่าหลังปิดอุปกรณ์สร้างขायมนตราแล้ว เพียงเจ้าเอลฟ์บ้านั้นกระต๊อบเท้าลงบนกลไกบางอย่าง พื้นใต้หลุมก็เด็งผิงเหมือนมีขดสปริงดีดร่างพวกเขาลอยหวิวไปจนแทบกระแทกต้นไม้ ยิงดีที่ตรงนั้นมีตาข่ายเถาว์วัลย์กางไว้ราวกับมีเฟื่อรองรับร่างผู้ขึ้นมาจากหลุมตั้งแต่แรกแล้ว

“ไหวไหมโทอา” ครุชปีนลงมาได้ก่อน และยื่นมือให้โทอาซึ่งอยู่

ในท่ากลับหัวกลับหาง เขาสะอึกเมื่อกระป๋องชุดนอนเลื่อนลงมาตาม
 เรียวขาขาว

“อย่ามองนะ!” โทอากร้องกรี๊ดตะครุบกระป๋องแทบไม่ทัน
 สุดท้ายก็ร่วงลงมากองกับพื้นจนคลุกฝุ่นไปทั้งตัวอยู่ดี

สองหนุ่มสาวทั้งอายทั้งลำบากใจ ชัดกันเสียนี้กระไรกับเจ้าปาที่
 เอาแต่หัวเราะร่ากับมีคณะตลกมาแสดงตรงหน้า “ฮ่าๆ พวกเจ้านี้
 บั่นเทิงดีจริงๆ”

ว๊าย! เชือดทิ้งซะได้ไหมนี่! ครูชขบฟันกรอด รู้สึกไม่ชอบชี้น้ำ
 เจ้าเอลฟ์นี่มากขึ้นทุกที

เอลฟ์หนุ่มตอนนี้ร่างสันทัด เทียบกับมนุษย์คงอายุสักสิบเจ็ดหรือ
 สิบแปดปี ดูปราดเปรียวตามแบบฉบับชนแห่งพงไพร ผิวออกเป็น
 สีนํ้าตาลคล้ำแดด เส้นผมสีทองด้านหน้าไว้วาวเลยป้า แต่ข้างหลังรวบ
 เป็นหางเล็กๆ ที่ไม่น่าจะเรียกว่าเป็นหางมาได้ เขาสวมชุดผ้าฝ้าย
 สีเหลืองอมเขียว เกราะหนังสีนํ้าตาลเข้มสลับอ่อน กางเกงผ้าฝ้าย
 เนื้อหนาสีเขียวเข้ม และรองเท้าบูตหนังสีเข้ากับเกราะสูงแค่ระดับข้อเท้า

แม้เพียงแวบเดียว ครูชก็สังเกตเห็นว่าพื้นรองเท้านั้นทำขึ้นเป็น
 พิเศษไม่ใช่แค่ใช้แผ่นหนังอย่างที่นิยมใช้กัน แต่ใส่อะไรเสริมความ
 แข็งแกร่งและเพิ่มความยืดหยุ่นในการเคลื่อนที่ลงไปด้วย เอวของเอลฟ์
 หนุ่มคาดเข็มขัดหนังขัดมันสีนํ้าตาลอมแดง มีกระเป๋าหลายช่อง

แทนที่หมอนี่จะห้อยดาบสั้นหรือสะพายธนู ถือหน้าไม้อย่างที่
 เอลฟ์ทั่วไปนิยม กลับถือค้อนอันใหญ่...มันเป็นค้อนโลหะเจือสีทองที่มี
 ลวดลายพื้นเมืองเรขาคณิตของเอลฟ์สายช่างฝีมือ ขนาดใหญ่พอขยี้
 ประตูบ้านหุๆ ในเมืองใหญ่ได้ด้วยการฟาดเพียงครั้งเดียว

เอลฟ์หนุ่มควงค้อนหนักไม่ใช่เล่นขึ้นพาดบ่า แล้วผิวปากเสียง
 แหลมเหมือนเรียกนกหรือสัตว์เลี้ยง

มีเสียงเหมือนร่างใหญ่โตเคลื่อนผ่านสุ่มทุมพุ่มไม้เข้ามาใกล้ และเงาดำก็ปรากฏขึ้นด้านหลังครูชและโทอา

“โฮก!!!”

“มะ...หมี!!!” โทอากรีดลั่น

ครูชเกือบชักอาวุธออกมาสู้กับมัน แต่ว่าเจ้าหมีใหญ่นั้นกลับวิ่งเหยื่อยๆ ไปหาเอลฟ์ถือค้อน

“มิตจี!” เอลฟ์หนุ่มทั้งค้อน กอดคอหมีสีน้ำตาลขนฟูแน่นเหมือนกอดตุ๊กตาตัวโปรด “ขอบใจนะ น่าสนใจจริงๆ ด้วยละ เอาละ สองคนนั้นนะ! ขอบคุณมิตจีซะ ถ้ามันไม่บอกฉันละก็ อีกสามวันโน่น ฉันถึงจะมาสำรวจหลุม”

โทอาโค้งขอบคุณอย่างไม่ลังเล ขณะที่ครูชมองเจ้าหมีใหญ่ที่ปล่อยให้เอลฟ์ประหลาดกระโดดขึ้นไปขึ้นหลังโดยไม่ว่าอะไรอย่างสงสัย

มันหมีจริงหรือเปล่าหว่า...

ดวงตาสีดำของหมีนามมิตจีมองมาทางเขาเหมือนจะทวงคำขอบคุณ ครูชถอนหายใจก่อนจะเอ่ยเบาๆ ว่า “ขอบคุณมาก”

เจ้าหมีคำรามเบาๆ เหมือนพอใจแล้วเดินส่ายกันอาดๆ พาเจ้านายนำหน้าครูชกับโทอาออกไป

“จะยืนที่ออยู่ตรงนั้นถึงเมื่อไหร่ มีธุระก็ตามไปคุยที่บ้านโนน!” เอลฟ์หนุ่มตะโกนบอก

ครูชพุงโทอาซึ่งเขาเจ็บขึ้นมาแล้วเดินตามเอลฟ์หนุ่มไปตามถนนธรรมชาติสายเล็กๆ ที่กระหนาบด้วยแนวต้นไม้ใบสีทองอร่าม เดินไปได้พักหนึ่ง พวกเขาก็มาถึงบ้านหน้าตาประหลาดที่มีสองชั้น และมีโกดังใหญ่ยื่นออกมาข้างๆ ปล่องไฟใหญ่รวมกันเป็นสามปล่องปล่อยควันสีขาววอลๆ ลอยขึ้นไปในอากาศอย่างเฉื่อยช้า

หมีใหญ่รอให้เจ้านายลงจากหลังให้เรียบร้อยแล้วจึงเดินช้าๆ

หายเข้าไปในถ้ำซึ่งซ่อนอยู่ในหลืบหินข้างบ้าน เอลฟ์มือค้อนปิดเสื้อผ้า ก่อนจะหมุนลูกบิดประตูเปิดเข้าไปในบ้าน

เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดในบ้านชั้นเดียวขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าห้องพักของครูชในวังราตรีเป็นไม้สีอ่อน แกะสลัก กลึง ไล่ รวมถึงขัดและประกอบขึ้นอย่างประณีต ชั้นหนังสืออยู่มุมหนึ่ง มีโต๊ะเขียนแบบอีกมุม ผนังข้างหนึ่งอุทิศให้การแขวนอาวุธที่ดีจากเร่नัปลิขชนิด แต่ละชั้นสร้างขึ้นอย่างละเอียดลออไม่เสียชื่อช่างชาวเอลฟ์ที่รำลึกกันว่า สร้างอาวุธได้แข็งแกร่งและงดงามที่สุดในซาเรีย

หน้าต่างกลางบ้านจัดเป็นมุมรับแขก ปูพรมทอมือพื้นเมือง สีน้ำตาลอมแดงที่ดูมีศิลปะอย่างประหลาดเมื่อวางอย่างท่ามกลางการตกแต่งเรียบง่ายแต่สบายๆ เช่นนี้

เจ้าของบ้านเดินไปที่มุมหนึ่งของห้อง หยิบเอากาน้ำชากระเบื้องลายดอกบลูเบลล์ออกมาจากตู้ นิ้วมือคล้อยถ่วงชาสามใบ ขณะหยิบจานรองถ้วยชาลายเข้าชุดกันมาอีกสามใบในมือเดียว เขาหยิบกล่องใบชาสามชนิดเทปนกัน กระป๋มาณเหมือนเป็นสูตรใช้ประจำ ก่อนจะยกชาขึ้นตั้งไฟในเตาผิง

“ต้องรอสองนาที่ถึงจะดื่มได้ เอาละ...พวกเจ้าลงทุนอุตสาหมา ถึงเอลโดดอร์ คงมีธุระสำคัญใช้ไหมละ ได้เวลาแนะนำตัวสักที ข้าคือ ฟิเอล ไครเอนดรัส นายช่างคนสุดท้ายแห่งเอลโดดอร์”

27

พลิกแก้วคาริดัน

ท้องฟ้าเทียมเหนือวังราตรีเป็นสีหมองหม่นเต็มไปด้วยก้อนเมฆสีเข้ม ลำต้นของพฤกษาโบราณสีเขียวเรืองแสงอ่อนๆ ตัดกับเงาร่างสูงที่ทิ้งตัวลงแตะระเบียงใหญ่อย่างนุ่มนวล แม้ไร้ซึ่งปีกและใบหูแหลม แต่ร่างชายหนุ่มผมสีน้ำเงินอมม่วงสวมเสื้อคลุมพอมดสีกรมท่าก็ยังดูเป็นภูตมากกว่ามนุษย์

เจ้าของดวงตาสีทองอร่ามมองผ่านแมกไม้ไปยังตัวเมืองที่แทบไม่มีแสงไฟ ก่อนจะหันหลังเดินเข้าไปในวังราตรีอย่างเงียบเชียบ

ทหารยามในชุดเกราะอ่อนค้อมร่างทำความเคารพผู้มาใหม่

“ยินดีต้อนรับกลับวังขอรับ ท่านวาเทีย”

เจ้าของชื่อยืมรับบางๆ พร้อมกับศีรษะตอบรับ รองเท้าบูตหนึ่งคู่แก่งสลายเป็นละอองแสงสีฟ้า ปล่อยให้เท้าเปล่าเหยียบพื้นหินเย็นเฉียบ

หลานชายคนเดียวของราชินีภูตก้าวเข้าไปในห้องพระโรง เขาไม่แปลกใจสักนิดเมื่อเห็นว่าในห้องใหญ่มียักษ์คนอื่นหนึ่งยืนครุ่นคิดอะไรตามลำพังอย่างเป็นกังวล

“ท่านควรนอนพักบ้างนะครับ ท่านป้า” วาเทียเอ่ยเสียงอ่อนโยนกว่าปกติ

ราชินีชีนาเดียในชุดนอนสีขาวสะอาดพลั้วบาง คลุมไหล่ด้วยผ้าคลุมสีเงินหันกลับมามองหลานชายยิ้มๆ “สถานการณ์แบบนี้ข้าจะหลับลงได้ยังไงละ ภูตจันทราลงมือหนักกว่าที่คาดไว้ ลองตั้งมือแบบนี้ข้าอาจจะต้องออกไปปะทะด้วยตัวเอง”

คนอื่นคงไม่เคยเห็นราชินีเวลาไม่สบายใจจนออกอาการเครียดชัดเจนขนาดนี้ คงเพราะแบบนี้เองนางถึงยินดีนักเมื่อรู้ว่ายังมีหลานชายร่วมสายเลือดอยู่บนโลกอีกคน ต่อหน้าลูกชายของน้องสาวสุดที่รัก นางไม่จำเป็นต้องแสดงตัวเป็นราชินี

วาเทียเดินเข้าไปวางมือลงบนไหล่บางของนางเบาๆ “ใช่ที่ท่านออกไปสู้กับไทมาแล้วจะชนะเสียเมื่อไหร่ ข้าไม่ได้ดูถูกท่านป้านะครับ แต่ไทมาเป็นวิญญาณ ตราบใดที่เรายังไม่รู้วิธีกำจัดวิญญาณที่มีพลังขนาดนั้น ต่อให้เก่งแค่ไหน บุ๊กไปถึงตัวก็ไม่มีประโยชน์”

“เฮ้อ...จริงของเจ้า” ราชินีตรัสเบาๆ ก่อนจะเลื่อนมือเรียวยาวตัวหลานชายเข้ามากอดหลวมๆ “เกลียดจริงๆ เลย เวลาต้องให้เด็กน้อยอย่างเจ้ามาสั่งสอนเนี่ย”

“ยอมรับว่าข้าพุดถูกก็ดีแล้วครับ” วาเทียหัวเราะเบาๆ ยืนรับอ้อมกอดโดยไม่ผลักไ

สีหน้าวาเทียเริ่มจริงจังขึ้นเมื่อเหลือบเห็นตะเกียงยักษ์ที่มุมห้อง ซึ่งมีร่างภูตสองตนลอยคว้างอยู่ในนั้น เขาผละออกจากอ้อมแขนราชินีโบกมือวูบหนึ่ง แล้วร่างประหลาดสามร่างก็ร่วงลงมากองกับพื้นห้อง-

พระโรง

หนึ่งในนั้นเป็นมนุษย์ แต่อีกสองเป็นภูต ตนหนึ่งเป็นภูตลม อีกตนเป็นภูตพฤษภา ทั้งสามถูกศาลาถนึ่งระดับสูงพันธนาการร่าง ปิดประสาทสัมผัสทั้งห้าแน่นหนา

“เอาเจ้าพวกนี้มาจากไหน”

ดวงตาสีทองอร่ามของวาเทียหรีลง

“จับตัวได้ตอนลองใช้ศาลาลาดตระเวนพิสัยไกลในรัศมีร้อยกิโลเมตรรอบโคลฟ” เขาเอ่ยพลางไล่ลำดับชื่อสถานที่ที่พบตัวพวกนั้นทีละตำแหน่ง

วาเทียโบกมือวูบ เส้นแสงสีฟ้าตัดผ่านอากาศขยายตัวเป็นห่อผ้าขนาดใหญ่ พอเปิดผ้าออกมาจึงเห็นมิดลัน กริช และเคียวร้อยโซอย่างละชิ้นอยู่ข้างใน

อาวุธทั้งสามอย่างทำจากวัตถุดิบเดียวกันคือ คริสตัลใสฝังซิลิกาจันทร์

“ท่านรู้อะไรเกี่ยวกับอาวุธนี้ไหม” วาเทียถามพลางไล่สายตาพิจารณาอุปกรณ์นี้กันหน้าตาล้ำยตะเกียง นิ้วมียาวเรียวซึ่งหยาบกว่าที่เห็นสัมผัสกลไกมนตราเบาๆ แก้วคาถาปิดตายหนึ่งชั้นจากทั้งหมดแปดชั้น และร่ายคาถาเบาๆ ส่งร่างทั้งสามย่อส่วนเข้าไปอยู่ในตะเกียงยักษ์

ราชินียกมือขึ้นกอดอก “ตอนนี้ยังไม่รู้แน่ชัด ข้าส่งครูซไปตรวจสอบแล้ว แต่วานะวาเทีย ข้าคิดว่าถึงจะทำจากวัตถุดิบเดียวกัน แต่อาวุธสามชิ้นที่เจ้ายึดมาได้ คุณภาพคนละชั้นกับของที่ได้อีกจากกลุ่มที่ปะทะกับเราที่พาร์นัสเมื่อคืนเลย”

นางพุดพลางพินินก็เปิดอก และแทนวางคันธนูผลึกแก้วก็ผุดขึ้นมา วาเทียฉวยคันธนูขึ้นมาพลิกดูรายละเอียดอย่างพิชิต

“ท่านพุดถูก ช่างที่สร้างคันธนูกับช่างที่สร้างอาวุธสามชิ้นนั้นฝีมือติดกันไกล ดูแล้วสามชิ้นที่เพ็งยัดมาได้กลายเป็นเหมือนของที่ทำขึ้นหยาบๆ ไปเลย”

“อ้อ วัสดุที่ใช้เป็นแก้วผลึกที่มีแต่เอลฟ์เท่านั้นที่รู้วิธีนำมาตีเป็นอาวุธ แต่อาวุธฝีมือดีชุดแรกมาจากช่างเอลฟ์ที่ไม่ได้อยู่ในอาณาจักร ถึงต้องส่งครูชออกไปสืบข้อมูล แก้วผลึกนี้ต้องมีความลับอะไรบางอย่างไม่อย่างนั้นอาวุธที่พวกสมุนของไทยมาใช้คงไม่เหมือนกันไปหมดแบบนี้”

วาเทียมองออกไปนอกหน้าต่างแล้วถอนหายใจเบาๆ “ข้าต้องกลับไปก่อนแล้วละครับ วันนี้เฮเซลจะแวะมา เห็นว่าอยากจะให้เข้าร่วมประชุมเบญจภาคีอะไรสักอย่าง”

“คงเป็นการจับมือรวมพลังเพื่อแก้สถานการณ์นี้ละมังวาเทีย คงมีประโยชน์ไม่น้อย ฝากเจ้าเอาข้อมูลกลับมาให้ข้าด้วยแล้วกัน เราจะได้ไม่ปฏิบัติการทับเส้นทางของมนุษย์”

“ตกลงครับ” วาเทียรับคำ เขากำลังหันหลังจะเดินออกไปนอกวังแล้วค่อยๆ เผลอเผลอกลับตามกฎห้ามร่ายคาถาเคลื่อนย้ายหากไม่มีเหตุฉุกเฉินของวังราตรี (กฎนี้ละเว้นครูช องครักษ์เงาเพียงคนเดียว) แต่นึกบางอย่างได้ จึงหันกลับมาทราชีนีบุตราตรีอีกครั้ง “มีเรื่องอยากจะเตือนและแนะนำนิดหน่อยครับท่านป้า เรื่องเวทเสียงจากไวโอลินนะครับ ซีเซล่าฝากมาบอกให้ท่านเตรียมนักดนตรีเวทพลังสูงๆ ของเราไว้สี่หรือห้าคน ประจำตามมุมเมืองต่างๆ ถ้าอ่อนประสบการณ์ต่อสู้ให้ใส่ที่อุดหูลงอาคมไว้ หากมีผู้บุกรุกที่ใช้ดนตรีสูบวิญญาณ ให้ใช้สัญญาณไฟเตือน และให้พวกเขาบรรเลงบทเพลงของเราแก่เพลงของพวกเขา จะทำให้เวทดุวิญญาณไร้ผล”

“ไม่เลวนี่” ราชีนียิ้ม กระจกหลานสะกิดคนโปรดยิ่งกว่าเก่า น่าแปลกที่วาเทียยังคงมีสีหน้าเคร่งขรึมเหมือนยังไม่ได้บอกเรื่องสำคัญ

บางอย่าง

พ่อมดแห่งโคลฟในภาคภูตราตรีเอื่อยเสียงไม่ดังนักแต่กลับทำให้ราชินีเสียงสั่นหลังวาบ “ข้าอยากให้คุณรู้เสียงปะทะกับนักคนตรีพวกนั้น ร่างกายเขาไม่เหมือนมนุษย์ แต่ก็ไม่ใช่ซากศพ เขามีคุณสมบัติอยู่กึ่งกลาง เลยต้องแบกรับความเสี่ยงที่คนอื่นไม่มี”

“เจ้าหมายความว่ายังไง”

“ร่างของคุณถูกหยุดเวลาไว้ใช่ไหมครับ” วาเทียพูดซ้ำๆ “เขามีคุณสมบัติของคนตายทั้งที่ยังมีลมหายใจ เพราะอย่างนั้นเวทดูดวิญญาณจะส่งผลกับเขาง่ายกว่าและแรงกว่าที่เกิดกับสิ่งมีชีวิตทั่วไป แต่จะเกิดขึ้นช้ากว่า เข้าใจนะครับท่านป้า อย่าให้คุณรู้ช็อกจนหนีไปปะทะกับพวกนั้นเด็ด...”

วาเทียเห็นสีหน้าพรันพริงของราชินีภูตเข้า เขาสบตเสียงดัง รีบถามว่า “คงไม่ใช่ว่าสายไปแล้วนะครับ”

“เพิ่งเมื่อคืนนี้เอง วาเทีย” ราชินีชีนาเดียหลับตาลงพยายามติดต่อหาครุฑ แต่พลังกลับถูกบดบังไว้ด้วยอำนาจของธาตุแสงสว่าง ไฟ ดิน และโลหะแห่งป่าเอลโดอร์ “เขาปกป้องโทอา เลยเข้าไปขวางกลางระหว่างเธอกับนักไวโอลิน แต่ข้าไม่แน่ใจว่าเวทีเขาใช้เป็นเวทีสูบวิญญาณหรือไม่”

วาเทียขมวดคิ้วมุ่น ริมฝีปากมึ่มสนิท สองหรือสามวินาทีต่อมา เขาก็เอื่อยเสียงเฉียบขาดขึ้นว่า “ข้าจะไปตามครุฑเอง จะพาเขาไปให้ซีเซล่าช่วยตรวจก่อนว่ามีเวทเสี่ยงตกค้างในร่างไหม ถ้ามีอยู่จะช่วยกำจัดให้ ถ้ารีบหน่อยเราน่าจะรักษาเขาทัน”

วัตถุคล้ายดาบหน้าตาประหลาดถูกหยิบขึ้นมาวางบนโต๊ะ
อเนกประสงค์ตัวเดียวในห้องโถงบ้านของนายช่างแห่งเอลโดอร์ โทอา

อ้าปากค้างเมื่อเห็นว่า อาวุธร้ายที่เธอเพิ่งเห็นอยู่ในมือภูตที่ถูกสะกด เมื่อคืนกลับดูสวยงามได้ขนาดนี้เมื่ออยู่ใต้แสงแดดยามบ่ายซึ่งส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง

“นี่คืออาวุธของภูตที่เข้าโจมตีพาร์นัสเมื่อคืน นายข้าตรวจสอบแล้วรู้ว่าเป็นงานของเอลฟ์ แต่เอลฟ์กลับบอกว่าเป็นงานของช่างที่อยู่นอกอาณาจักรของเขา”

ฟิเอล ไครเอนดรัส ยกมือขึ้นเกาใบหูแหลมเรียว มือยกกอดอกอย่างไ้ตัว “มันก็แห้งอยู่แล้ว เจ้าชื่ออะไรนะ พ่อก็แถมไพร่”

“ครูช” เจ้าของชื่อเอ่ยอย่างไม่เต็มใจ อย่างมาเพิ่มฉายาบ้าง ให้เขาได้ไหม! ถ้าไม่ติดว่าอยากรีบทำงานให้เสร็จๆ ไปเขาอยากจะทำอดทนนี้สักครั้ง หมั่นใส่ใจจริง

“อ้อ ครูช ชื่อเพราะนะ เอาละ เข้าเรื่องดาบนี้ละกัน แน่หนอว่าพวกช่างเอลฟ์ในราชอาณาจักรต้องปฏิเสธว่าไม่ใช่งานเขาทั้งที่วัสดุเดียวกัน เพราะเจ้านี้เป็นงานของตระกูลข้า และเราแยกตัวมาเป็นช่างอิสระไม่ขึ้นตรงกับอาณาจักรรวมห้าร้อยปีแล้ว ชาดินหนึ่งถึงจะกลับไปเหยียบบ้านเดิมสักที”

ครูชขมวดคิ้วเมื่อนึกถึงข้อมูลที่ได้ฟังมา ไหนบอกว่าช่างชาวเอลฟ์เป็นเอลฟ์ชราไปแล้วเจ้าเอลฟ์ตรงหน้านี้ดูอย่างไรก็เป็นได้แค่เด็กหนุ่มกะโปโลเท่านั้น

เอลฟ์หนุ่มหยิบดาบขึ้นมาพลิกดูอย่างเชี่ยวชาญ เขาหยิบแว่นตาขาวเดี่ยวมาสวมที่ตาขวา ก่อนจะยิ้มให้แก่รายละเอียดที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นอย่างพึงพอใจ

“งดงามมาก สมแล้วที่เป็นผลงานชิ้นเอกของท่านปู่”

“ปู่เหวอะ” โทอาซึ่งได้ยินว่าเอลฟ์อายุยืนมาก จึงออกจะตกใจเมื่อคิดว่าจะได้พบเอลฟ์ชราซึ่งอายุเก่าแก่ยิ่งกว่าเมื่องเอนดาร์เสียอีก

แต่พิเอลตัดความหวังของเธอกลางอากาศเมื่อเอ่ยเศร้าๆ ว่า “ปู่
ข้าเสียไปตั้งสองร้อยปีแล้ว พ่อแม่ข้าก็ออกไปผจญภัยแล้วไปเปิดร้าน
แถวเมืองชายฝั่งทะเลทางเหนือโน้น ข้าอยู่ที่นั่นตามลำพัง ก็มีรับงานบ้าง
แต่ประสบการณ์ข้ายังห่างชั้นกับท่านปู่แน่”

ครูซเคาะนิ้วกับโต๊ะแล้วถามว่า “มีคำอธิบายใหม่ว่าทำไมอาวุธ
ของตระกูลเจ้าถึงไปอยู่ในมือภูตจันทราก็ได้มีคน สืบวิญญาณ ไปทั่ว
ซาเรียได้”

ดวงตาสีเขียวอมเหลืองเหมือนเรืองแสงได้ของเอลฟ์หนุ่มเบิก
กว้างขึ้น “เจ้าว่าไงนะ ภูตจันทร่า?”

“ไม่เห็นศิลาจันทราก็ฝังอยู่ที่โกร่งดาบหรือไง”

พิเอลก้มลงมองอาวุธนั้นอีกครั้งอย่างละเอียด เขามัวแต่สำรวจ
คมดาบจนลืมมองด้ามและโกร่งดาบ คิ้วของเขาถอนขึ้นงอตามแนว
เข้าหากันทันที พร้อมสลดหยาบคาย “ไร้รสนิยมที่สุด! เอามาฝังในที่
แบบนี้เนี่ยนะ บ้าจริง มิน่าล่ะ ทั้งพ่อทั้งปู่ถึงกำชับนักหนาว่า ห้ามขายๆ”

“เอาไปขายอย่างนั้นหรือ” ครูซถามอย่างไม่อยากเชื่อหู ย่อ
บอกระยะว่า อาวุธอันตราขขนาดนี้ถูกขายทอดตลาดกันได้ง่ายๆ เหมือน
ขายมีดทำครัว!

นายช่างแห่งเอลโลดอร์แค้นเสียงห่อะในลำคออย่างดูแคลน “นี่
ครูซ ถึงข้าจะอยู่อย่างยาก ไม่ได้รวยมากมาย แต่ข้าก็ไม่ถึงขนาด
ขายของสำคัญตระกูลหรอกนะ พ่อข้าเอาติดตัวไปด้วยต่างหาก
ผลงานชิ้นเอกของท่านปู่มีเจ็ดชิ้น ท่านพ่อเอาไปเสียสาม ส่งให้ราช-
สำนักเอลฟ์ใช้อีกสอง มอบให้เพื่อนเก่าของปู่อีกหนึ่ง ที่นี้เหลืออยู่แค่
ชิ้นเดียว”

“แล้วดาบนี้ไปอยู่กับพวกนั้นได้ยังไงล่ะ” โทอาเริ่มง

พิเอลยกขามารินให้ทุกคนด้วยสีหน้าเอือมฉะ “ถูกปล้นนะสิ”

“หา!”

“เออ...ถูกปล้น” เขาย้ำเสียงเจ็บใจ “พอдингต๊องนั้นไม่ระวังเอาซะเลย ถูกยกเค้าตอนตั้งร้านใหม่ๆ ตามหายังไงก็ไม่เจอ แต่นอกจากความสวยงามของงานช่างแล้ว ท่านเห็นว่าไม่มีอันตรายอื่น ท่านเลยปล่อยตามเวรตามกรรม”

ครูชอยากตะโกนถามว่า พวกเจ้าบ้าไปแล้วหรือ! ไม่มีอันตรายอะไรกัน ทั้งธนู ทั้งดาบคู่ ทั้งไวโอลินล้วนแต่เป็นอาวุธร้ายที่แปดเปื้อน ทั้งเลือดและวิญญาณของคนจำนวนมากมายยิ่งกว่าอาวุธปกติชิ้นไหน

ฟิเอลเหมือนเดาใจเขาได้จึงเอ่ยเสียงเคร่งขรึมว่า “ปัญญาและอาวุธก็คือดาบสองคม จะให้คุณอนันต์หรือโทษมหันต์ก็อยู่ที่ผู้ใช้ หาใช่ความผิดของวัตถุไม่”

เอลฟ์หนุ่มตรงไปหยิบกริชโค้งที่สร้างจากผลึกแก้วลงมาจากชั้นวางของเหนือเตาผิง ทั้งที่เป็นอาวุธชิ้นเล็ก มีความยาวไม่ถึงฟุต แต่ความละเอียดลออของชิ้นงานและประกายแสงจากคริสตัลกลับดูงดงามยิ่งกว่าดาบที่วางอยู่บนโต๊ะ

ทั้งครูชและโทอามองเห็นลวดลายแกะไม้ผลิบานอ่อนและดอกสี่กลีบอยู่บนใบดาบใส เส้นลายนั้นยิ่งเปล่งประกายเมื่อต้องแสงแดด

“มารีเซล ดอกไม้แห่งการปกป้องรักษา” ฟิเอลเอ่ยพลางยกขาจับอย่างสงบ “กริชนี้ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อการฆ่ามันเหมือนกับอาวุธอื่นๆ ตระกูลข้าไม่ได้สร้างอาวุธเพื่อการฆ่าฟันและทำลาย เราสร้างด้วยเจตนารมณ์แห่งการปกป้อง จึงเห็นได้ชัดว่าอาวุธที่ผ่านการฆ่าฟันมานั้นจะด้อยรัศมีลง”

ฟิเอลพูดถูกต้องทีเดียว กริชที่สร้างอย่างประณีตเล่มนี้ดูมีพลังและงดงามกว่าดาบที่ว้าออกแบบและสร้างมาอย่างวิจิตรหลายเท่า

เอลฟ์หนุ่มสัมผัสศิวาจันทร์แล้วขมวดคิ้วย่น “ศิวาจันทร์ที่ได้

รับการเจียรไนและฝังลงในอาวุธทำให้ผลงานปูเข้าแปดแป้นไปด้วย
โลหิต ความพยายาม และเกลียดชัง ทั้งที่ตัวศิลปินทราบดีเองก็ไม่ใช่ว่า
แห่งความชั่วร้ายเช่นเดียวกับผลึกแก้วคาริดีน”

“ผลึกแก้วคาริดีนนี่คือ...”

“ชื่อของแร่ที่เราใช้ทำอาวุธยังงี้ละ ก็คล้ายกับศิลาจันทราของ
ภูตแห่งแสงจันทร์ ผลึกแก้วคาริดีนนั้นมีเพียงช่างชาวเอลฟ์บางกลุ่ม
เท่านั้นที่จะหาพบ และมีช่างจำนวนน้อยกว่านั้นที่สามารถตีมันเป็น
อาวุธชั้นยอดได้ หากไม่มีฝีมือ พลังที่ควรจะได้มากก็ลดไปกว่าครึ่ง”

“พลังอะไรคะ” โทอาเริ่มงวาดาบผลึกแก้วนี้มีพลังพิเศษหรือ

ฟีเอลไล่มือกับกริชของตนแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า “คาริดีนเป็นแร่
จำพวกผลึกแก้ว มิใช่โลหะ มีความคมเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น เทียบกัน
แล้วมีอาจสู้โลหะมนตราอย่างศิลาจันทรา มิธริล หรือเซเรเนียมได้
ความพิเศษของมันอยู่ที่ว่า คาริดีนจะดูดซับเอาเจตนาของผู้ใช้มาแปร
เปลี่ยนเป็นพลัง พูดยให้ถูกก็คือ อาวุธจากแร่คาริดีนบางชิ้น ตามปกติ
อาจตัดกระดาดไม้ขาดด้วยซ้ำ แต่เมื่อมีจิตตั้งมั่น แม้ท่อนเหล็กก็
ฟันขาดได้ง่ายดายยิ่งกว่ามีดตัดเนย”

เอลฟ์หนุ่มวางดาบลงพลางขยิบตาให้แขกทั้งสอง “สรุปง่ายๆ ก็
คือ หากมีอาวุธจากแร่คาริดีน หมายความว่า ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่เจ้า
ฟันแทงไม่เข้า แม้แต่วิญญาณ”

“ถ้าอย่างนั้นที่พวกนั้นใช้สูบวิญญาณผู้คนก็...”

“ถือว่าสมองดี ช่างคิด ใช้วิธีประสานพลังเกี่ยวกับการตัดของ
ศิลาจันทรากับพลังจิตตั้งมั่นของแร่คาริดีนให้ออกมาในรูปแบบของการ
กร่อนสัมผัสระหว่างร่างกับวิญญาณก่อน จากนั้นก็ตัดแยกจากกัน
แล้วดึงวิญญาณไปเก็บไว้...แต่ช่างเป็นความฉลาดที่น่ารังเกียจ อาวุธ
คาริดีนที่ใช้ฆ่าฟันผู้คนจะสูญเสียพลังของมันไปในไม่ช้า”

โทอานึกภาพไวโอลินผลึกแก้วขึ้นมา จะบอกว่ามันเป็นอาวุธก็ไม่เชิงนี่นา “คุณพิเอล แล้วถ้าเป็นเครื่องดนตรีล่ะคะ”

“หืม?”

“ไวโอลินผลึกแก้วนะคะ”

เอลฟ์หนุ่มทวนความทรงจำแล้วยกมือเกาหัวแกรกๆ อย่างวิตกจริต “เอละสิ...ถ้าเป็นอาวุธของจอมเวทหรือนักดนตรีเวทจะต่างจากอาวุธอื่น ทั้งเครื่องดนตรี คทาเวทล้วนแต่เป็นเพียงสื่อกลางร่ายมนตรา คาถาที่พุ่งออกไปหาเป้าหมายคือ อาวุธของจริง ดังนั้นจึงอาจบอกได้ว่าทั้งสองประเภทนี้ไม่มีวันที่พลังจะลดลงหรือแปดเปื้อน”

“ตายละสิ!” โทอาอ้าปากค้าง

ครูชกำมือแน่นแล้วถามเสียงเข้มว่า “มีวิธีทำลายหรือเปล่า”

พิเอลเหมือนจะเสียดายและตกใจที่ได้ยินคำว่า ‘ทำลาย’ เขานิ่งคิดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะสรุปอย่างจำใจว่า

“มี...ข้าจะช่วยก็ได้ จริงอยู่ว่าไวโอลินนั้นเป็นผลงานของท่านปู่ เป็นงานที่งดงามยิ่ง แต่เพราะเป็นงานของปู่ จึงไม่สมควรที่ข้าซึ่งเป็นทายาทจะละเลยปล่อยให้มันถูกใช้อย่างผิดๆ” เอลฟ์หนุ่มลุกขึ้นมองหน้าครูชนิ่ง “ข้าจะช่วยเจ้าและนายของเจ้า ครูช เพื่อแสดงความรับผิดชอบ ในฐานะนายช่างผู้สร้างอาวุธเหล่านั้น ข้าไม่อาจทำลายพวกมันเองได้ แต่ข้าสร้างอาวุธที่ทำลายของพวกมันได้”

“ไม่มีวิธีอื่นอีกแล้วหรือ” ครูชไม่อยากขัดคอ แต่อดกังวลไม่ได้ ถ้ามีวิธีอื่นๆ สำรองไว้น่าจะเข้าท่ากว่าการพึ่งพาอาวุธของพิเอลอย่างเดียว

“ก็มี แต่ไม่ง่ายหรอก ทำลายไวโอลินทั้งคัน ถ้าไม่ใช่อาวุธผลึกแก้วคาริดินด้วยกันคงล้มเหลว แต่ถ้าแค่ทำให้สายขาดหรือร้าวจนใช้งานไม่ได้ละก็ อัดพลังเวทธาตุความมืดแรงๆ เข้าไปในพริบตาที่

มานพลังของไวโอลินมีช่องว่างก็น่าจะสำเร็จ”

“แล้วช่องว่างนั้นมันจะคงอยู่นานเท่าไร”

พิเอลยิ้มจี๊ดๆ “ก็...สร้างมาดิเนะนะ เพราะฉะนั้นก็แค่ 0.5 วินาทีเท่านั้นเอง”

อารมณ์ครูชเดือดปุดๆ เขานึกโมโหเจ้าพวกช่างฝีมือเป็นบ้า ตอนสร้างก็สร้างมาเสียดิบดี พอถึงเวลาไปอยู่ผิดมือก็เดือดร้อนกันไปหมด

เอลฟ์หนุ่มกลอกตาติดต่อ “มีอะไรอีกนะ...ถ้าทำลายไวโอลินไม่ได้ก็ต้องปราบนักไวโอลิน”

“เขาเป็นมนุษย์ที่ถูกสะกดค่ะ” โทอาออกตัวอย่างไม่สบายใจ “เป็นเพื่อนของตนเอง”

“อืม...ถ้าไม่อยากฆ่าเขาละก็...เท่าที่ข้ารู้คงเหลือทางเดียวแล้วละ” พิเอลยกมือเกาหัว “เจ้าคงต้องปราบราชินีโทมาเพื่อทำให้การควบคุมเขาเป็นโมฆะ”

“นางเป็นวิญญาณ ข้าลองโจมตีมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อหลายวันก่อน ใช้ดาบหัวใจอันนี้ เฟลมฮาร์ต เวทไฟระดับสิบสอง นางแค่กรีดร้องไม่ได้เจ็บสาหัสอย่างที่ควรจะเป็น” ครูชได้กลับ

พิเอลเบะปากนิดๆ ยกมือเคาะขมับตัวเองเบาๆ เหมือนพยายามเรียกข้อมูลเก่าจากความทรงจำ “ก็วิญญาณนี่นะ แถมตอนเจ้าโจมตีนางคงเพิ่งฟื้นตัวได้ไม่นาน ตอนนี้นางกลืนวิญญาณเข้าไปอีกเยอะคงได้พลังคืนมาเพียบ ครั้งต่อไปแม้แต่เวทมนตร์ที่ดีที่สุดก็จะโจมตีไม่เข้าแล้ว ข้าเคยได้ยินจากปู่ว่า ราชินีภูตจันทรालือองลือเรื่องมีพลังป้องกันแข็งแกร่ง มันเป็นเวทมนตร์ที่ติดมาตามสายเลือดนะ มานพลัง ลูনারบาเรีย”

นอกจากเก่ง หน้าตาดี มีปีกบินได้ เป็นโคตรอมตะแล้วยังมีมานพลังอีก...โลกมันจะไร้ความยุติธรรมเกินไปแล้ว! ทั้งครูชทั้งโทอาเน็ก

ประท้วงในใจ

สีหน้าของพวกเขาคงแย่มาก นายช่างแห่งเอลโลดอร์จึงส่งยิ้มเห็นใจมาให้ ก่อนเอากิริชไปเก็บที่เดิม ระหว่างเก็บกิริชเข้าที่ เอลฟ์หนุ่มก็ร้องขึ้นเบาๆ ว่า “อ๊ะ! อันที่จริงข้าว่าข้าช่วยได้นะ ไทมาเป็นวิญญาณโจมตีด้วยวิธีปกติไม่ได้ แต่ถ้าใช้อาวุธจากแร่คาร์ดินัลละก็ น่าจะได้ผล”

“หมายความว่าไง”

“ก็บอกไปแล้วนี่ว่า อาวุธที่สร้างจากแร่คาร์ดินัลตัดได้ทุกอย่าง แม้แต่วิญญาณ ไม่เกี่ยงหรอกว่าวิญญาณมนุษย์ ภูต หรืออสูรหน้าไหน” พิเอลทำเสียงจิกจักในลำคอเหมือนขัดใจ

ทั้งครูซทั้งโทายังนั่งอึ้งพูดไม่ออก พวกเขารู้สึกเหมือนกำลังไต่ยนิทานหลอกเด็กมากกว่าเห็นลำแสงแห่งความหวัง

พิเอลหน้าบูดที่เห็นผู้ฟังทำท่าเหมือนไม่เชื่อ “ข้าพูดจริง ไม่เชื่อไปค้นเอกสารเก่าจากห้องสมุดเอลฟ์ได้เลย เราเคยสร้างอาวุธปราบวิญญาณร้ายจากผลึกแก้วคาร์ดินัลตั้งเยอะ”

“ไม่เชิงว่าไม่เชื่อ แต่มันฟังดูดีเกินไป สมมติว่าจริง เจ้าจะตีดาบใหม่ให้เราหรือไง” ครูซเอ่ยเสียงเรียบ เขาไม่ชอบให้ความหวังจุดประกายขึ้นในใจแล้วดับวูบในนาที่ต่อมา

นายช่างแห่งเอลโลดอร์ย่นจมูก “ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนา ตีดาบใหม่จากศูนย์นี่ไม่หมูเลย แต่ถ้ามีดาบอื่นมาให้ตีเสริมพลึงละก็...”

เอลฟ์หนุ่มมองมาที่ดาบศิลาจันทราทาที่ครึ่งหนึ่งเป็นสีขาวยีกครึ่งสีดำ ดวงตาทอประกายวาววับ ก่อนฉีกยิ้มกว้างให้สองหนุ่มสาว

“ข้าจะช่วยปรับแต่ง ทำให้อาวุธไร้จิตวิญญาณศิลปะนั้นให้กลายเป็นดาบตัดวิญญาณที่จะเป็นความหวังหนึ่งเดียวของเจ้า จะยอมสละมันให้ข้าไหมละ ครูซ ดาบที่มีทั้งส่วนผสมของศิลาจันทรทาและพลึงเวทของเจ้าเองเล่มนั้น”

28

White Edge : สุริยาลม

ดาบศิลาจันทรามีคมดาบครึ่งเล่มเป็นสีเงินสว่างเมื่อต้องแสงแล้วราวกับเป็นสีขาวคือ ดาบที่ร่วงจำลองของวาเทียเคยใช้เมื่อสามปีก่อน เป็นอาวุธที่เคยแทงทะลุร่าง ซึะเซล่า คลอเฟล และหักเป็นสามท่อนจากพิธีตรวจสอบของกาเลียแฟร์รี เซราฟิน่า ภูตรับใช้ของวาเทีย

และในศึกตัดสินไอเซนฟิลด์ ครูซ คาเคอร์ลอน ซึ่งทำสัญญากับราชินีภูตราตรีแล้วเป็นผู้ต่อมั่นกลับเป็นขึ้นเดียวกันอีกครั้ง เสร็จด้วยพลังเวทที่หลงเหลือในร่างของเขาให้อยู่ในรูปคมดาบโลหะ

เพราะเหตุนี้ ครูซจึงสบายใจกับการใช้ดาบศิลาจันทร่าเล่มนี้มากกว่าใช้คู่แฝดสีดำทั้งเล่มของมัน จริงอยู่ว่าดาบทั้งสองเล่มถูกสร้างขึ้นด้วยกลวิธีสักร้อยอย่างที่แจสเปอร์โรว์ ตาแก่เจ้าเล่ห์ค้นคว้ามาได้ รูปลักษณะภายนอกจึงเหมือนกันไม่มีผิด ทั้งรูปแบบดาบและความยาว

เดิมทีน้ำนักก็คงเท่ากันด้วย แต่ตอนนี้เล่มปลายสี่ขาวเบากว่านิดหน่อย ดังนั้นเวลาทำภารกิจเน้นความเร็ว ครูชจะพกดาบปลายขาวติดตัวไป หากเป็นภารกิจเน้นประจัญบาน เขาจะเลือกใช้เล่มสีดำ

“ก็ได้...” ครูชเอ่ยอย่างไม่เต็มใจนัก แบบนี้กว่าจะได้ดาบคู่มืออีกเล่มก็ต้องรอกลับไปถึงวังราตรี

ฟิเอลหยิบดาบขึ้นมาสำรวจอย่างพิ่งพอใจ

“ข้าจะออกแบบให้สวยงามเสียวละ ศิลปะนะสำคัญสำหรับอาวุธนะครูช ข้าจะใส่ลูกเล่นเพิ่มให้อีกนิดหน่อย แล้วจะสอนเจ้าใช้ทีหลัง เอละ รับนี่ไป” นายช่างเอลฟ์เลื่อนเหรียญตราทำจากทองคำขาวเป็นรูปวงรีที่มีลายทั้งหลัก ค้อน และดวงดาวสิบสองแฉกให้ครูช “ตรารับของ อีกลิปส์วันมารับดาบของเจ้าไปได้เลย”

“ลึบส์วัน!”

“ใช่ ถ้าเจ้าอยากได้ดาบดี คุณภาพพร้อม เจ้าก็ต้องอดทนรอ มันดียากนะจะบอกให้ ถ้าพลาดนี่ฟังทั้งเล่มชั่ววูบ”

“แล้วระหว่างลึบส์วันนี่ก็ปล่อยให้พวกนั้นฆ่าคนไปเรื่อยๆ จั๊นหรือ”

ฟิเอลเกาหูแหลมแล้วเดินไปคู้ตู้เก็บของมุมห้อง ตู้นั้นมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่เก็บข้าวของไร้สาระไว้มากมายจนอดสงสัยไม่ได้ว่าร้ายคาถาสายมิติขยายที่ไว้หรือเปล่า เอลฟ์หนุ่มโยนก้อนดินหยุนๆ ออกมาตามด้วยผ้าลายจุด ขวดโหลเลี้ยงราเรืองแสง ตุ๊กตาสาปแช่ง สมุดภาพอาวุธ วารสารเอลฟ์วันนี้...ผ่านไปหลายนาที่ ฟิเอลก็หยิบกล่องโลหะใบเล็กกว่าฝ่ามือมาวางบนโต๊ะพลางหอบพลาง

“เหนื่อย...เอาเป็นว่า ข้ายกเจ้านี้ให้เจ้าเอาไปใช้แล้วกัน”

“อะไร” ครูชถาม ระหว่างปล่อยให้โทอาเป็นคนเปิดฝากล่อง
แสงสีส้มสาดต้องใบหน้าโทอา สายตาเธอสัมผัสกับอัญมณีสีส้ม

ปนแดงเหมือนพระอาทิตย์อัสดง

“สวยจังเลย” หญิงสาวอุทาน

ครูชยันตี๋ จะให้เขาเอาอัญมณีเม็ดใหญ่กว่าไข่นกกระทาขึ้นไปทำอะไรกัน ให้ขว้างใส่หัวภูตจันทราหรือ...

“หน้ายนเชี่ยวชาญครูช มันไม่ได้แค่สวย แต่มีประโยชน์มากๆ สำหรับนักดาบอย่างเจ้า มันคือ ทไวไลท์ โคลเจม เป็นอัญมณีอินทรีจากร่างของมังกรพันธุ์หนึ่ง วิญญาณมังกรถูกปลดปล่อยไปนานแล้ว เหลือแต่อัญมณีที่ว่างเปล่า หากเจ้าบรรจุพลังเวทหรือวิญญาณเข้าไป มันจะมอบพลังให้เจ้าอย่างเหลือเชื่อเลยละ”

“ใส่วิญญาณ...เจ้าเล่นตลกอะไรของเจ้า” จะให้เขาใช้อัญมณีกินวิญญาณ สถิติดีหรือเปล่า

ฟิเอลเกาแก้ม “ไม่ใช่อย่างนั้น ข้าหมายถึงมันใส่ได้ทั้งวิญญาณทั้งพลังเวท เจ้าก็หาฟอมดเก่งๆ สักคนอัดพลังเวทให้ เอาฟอมดแม่มดธาตุไฟได้ยิ่งดี แล้วค่อยเอาอัญมณีนี้ฝังลงไปในอาวุธเจ้า เท่านั้นเจ้าก็มีเวทมนตร์แขนงไฟ สายฟ้า พสุธา โลหะ ใช้ชั่วคราวร่วมกับดาบเจ้าแล้ว”

“ฟังดูเท่มากเลยนะคะ” โทอามองครูชพลางจินตนาการภาพเขาต่อสู้ด้วยดาบและมนตราไปด้วย คงเท่บาดใจจริงๆ

ครูชมองเอลฟ์สลับกับหญิงสาวก่อนจะยอมรับ ทไวไลท์ โคลเจมเอาไว้

ฟิเอลมองผนังตรงข้ามได้ะแล้วเอ่ยเบาๆ ว่า “บอกให้เชรินเอาอาวุธที่อยู่กับเขามาให้ข้าซ่อมบำรุงบ้างก็ได้ล่ะ”

“หือ?”

“ข้ายังไม่ได้บอกหรือ อาวุธชิ้นที่ข้าไม่ได้เอ่ยถึงของปู่ข้าอยู่กับเชริน เป็นพิณมือมนตรานะ เชรินเป็นสหายของปู่ข้า เคยไปมาหาสู่

บ่อยๆ แต่ข้าไม่เห็นเขามาสักห้าสิบปีแล้ว ยังสบายดีใช่ไหม”

อารมณ์ฉุนของครูชคุไชนขึ้นอีกครั้ง เขากะแทกแผนที่เฉพาะกิจลงบนโต๊ะ พลางเอ่ยลอดไรวินว่า “ยังสบายดีพอจะเขียนแผนที่บ้าง นี่ให้ข้าแล้วกัน”

ฟีเอลคว้าแผนที่ขึ้นมาดูแล้วปล่อยก๊ากดังลั่นจนบ้านสะเทือน “ฮ่าๆ ละเอียดยะ แต่ไ้เก้ย่ะ ไม่สมเป็นบรรณารักษ์เอาซะเลย โอ้ย...ข้าขาดหลุมดักหนีผิดทีนะ ตรงนี้ไม่มีสักหน่อย”

โทอาฟังแล้วนึกสงสัยจึงยกมือขึ้นถามว่า “เอ่อ...คุณฟีเอล ในเมื่อคุณเลี้ยงมิดจ์ไว้ ทำไมยังขาดหลุมดักหนีไว้เต็มป่าละคะ”

“อ้อ...หลุมนั้นนะเหวอ” ฟีเอลยกมือหนุนหลังศีรษะก่อนจะหัวเราะอย่างไม่สนมารยาท “ไม่มีหมีที่ไหนเง่พอจะตกลงไปหรอกน่า ต้องที่จริงๆ นั้นแหละถึงไม่สังเกต ฮ่าๆ โทษที่ๆ ไม่ได้ตั้งใจจะว่านะ แต่นึกหน้าเหลอหลายของพวกเจ้าตอตกตุ้มลงไปแล้วมันจี้เส้นสุดๆ เลยนะ”

ฮ่ามันได้ไหมเนี่ย!!!

ครูชคำรามในใจ นึกว่าเขาจะทนเจ้าหมอนี้ได้ แต่ปรากฏว่าเขายังเกลียดชังน้ำเจ้าเอลฟ์นี่เหมือนเดิม

ตอนนั้นเอง เสียงเคาะประตูกึกดังขึ้น พร้อมกับร่างหนึ่งก้าวเข้ามาอย่างไม่ลังเล “ขอโทษที่รบกวนนะ นายช่าง ฉันมารับคน เหว่? โทอาอยู่ด้วยเหวอ”

“วาเทีย?”

เจ้าของชื่อมองครูชตั้งแต่หัวจดเท้าเร็วๆ แล้วลากเสื้อคลุมองครักษ์เงาให้เดินตามหลังมาโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

“ทำบ้าอะไรของนาย!” ครูชพยายามเบี่ยงตัวหนี แต่วาเทียคว้าแขนเขาไว้แน่น แม้จะเป็นพอมด แต่เรี่ยวแรงของวาเทียก็ไม่ใช่หย่อย

“ตามฉันมา นายต้องไปให้ซีเซล่าตรวจร่างกายเดี๋ยวนี้”

“หา?”

“ไว้งงที่หลังก็ไม่สาย โทอาเชิญด้วยครับ” วาเทียหันมองหน้าครูชแล้วกระซิบเบาๆ พอได้ยินกันสองคนว่า “นายอาจโดนเวทเสียงของมือไวโอลินเล่นงาน ถึงจะยังไม่ออกอาการ แต่ถ้ากำเริบขึ้นมานายตายแน่ครูช”

สีหน้าครูชเปลี่ยนไปทันที เขาเลิกเถียงแล้วยื่นมือมาให้โทอาจับ

“ไปกันเถอะ” ชายหนุ่มหันมองฟิเอลแล้วย้ำทิ้งทวนอีกครั้งว่า “สิบสี่วันนะนายช่าง อย่าลืมล่ะ”

ฟิเอลยกขาขึ้นจิบ “ไม่ลืมหรอก ฝากขอบคุณนายเจ้าด้วย สำหรับของขวัญที่งดงามตั้งหลายชิ้น ข้าจะทำงานของข้าอย่างดีที่สุด และครูช...หากเจ้ามารับเองไม่ได้ ข้าจะตามไปส่งถึงที่เลย”

“ให้มันจริงเถอะ” ครูชพึมพำ แล้วออกจากบ้านไปพร้อมโทอา กับวาเทีย พวกเขาจะต้องเดินอีกไกลกว่าจะเทเลพอร์ตไปโคลฟได้ แค่คิดก็เหนื่อยแล้ว

ฟิเอลบิดขี้เกียจก่อนลุกขึ้น เดินไปโต๊ะเขียนแบบ แล้วหยิบดินสอขึ้นมาเหลาไปพุดกับตัวเองไป

“เอาไฉนนะ ดาบที่ทำลายอาวุธฆ่าคนได้ มีไว้พิชิตนางมารร้าย ดาบที่ปกป้องคนอื่น ดาบของชายผู้ไม่เต็มใจเป็นวีรบุรุษ อืม...เข้าท่าๆ ทำให้หนุ่มवलหน้อยจะได้กล่อมเกลาคิดใจเขาให้เย็นลงดีกว่า...ดาบของชายหนุ่มผู้มีแต่ความมีดรอบกาย แต่ยังคงหัวใจตนไว้ได้ ก็ต้องคู่กับสาวงามสินะ มาด้วยกันพอดี ง่ายละที่นี้...เออละ! เริ่มกันเลยดีกว่า ผลงานใหม่ของข้า จะทำให้งามจนต้องตาค้างไปเลย!”

แทนที่จะได้ตรงกลับวังราตรี โทอากลับถูกพามาที่เมืองอื่น
เสียนี้ แวแรกเธอยังหันมองซ้ายมองขวาอย่างวิตกจริต แวต่อมา
เมื่อเห็นทิวทัศน์สวยงามและบรรยากาศอบอุ่น ท่าทีของเธอก็เปลี่ยนไป
ทันควัน

“โคลฟิชใหม่คะ นครแห่งทะเลสาบ!” เธอเอ่ยถามพ่อมดหนุ่ม
อย่างตื่นเต้น ตอนอีกฝ่ายเดินเข้ามาในบ้านฟิเอลเธอยังจำเขาไม่ค่อยได้
แต่พอมองดีๆ แล้วจึงร้องอ้อ แม่เขาจะผมทอง ผมมีสีเลือดดูเป็นมนุษย์
แต่ก็เป็นคนเดียวกับท่านวาเทีย หลานชายคนเดียวของราชินีภูตราชินี
ชีนาเดียไม่ผิดตัวแน่

เธอไม่อยากถูกหาว่าสอดรู้จึงเงียบไว้ไม่ถามเขา แต่พอเห็น
ตัวเมืองงดงามนี้แล้วก็ยังปากที่ตังใจจะหุบเงียบไว้ไม่อยู่

เจ้าบ้านอวยยิ้มน้อยๆ ะหว่างนำเธอเดินห่างจากลานกลางเมือง
ตรงไปยังย่านการค้า

“เพิ่งเคยมาครั้งแรกหรือ” เขาถามเสียงนุ่ม

โทอาพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น “คะ! พ่อแม่ฉันเป็นโรควิตก-
จริตหลังฉันหลงป่าเมื่อสองปีก่อนแล้วความจำเสื่อม ฉันเลยไม่เคยออก
ไปไกลกว่าเขตหมู่บ้านรอบเอนดาร์เลยคะ”

แวตตาของพ่อมดหนุ่มเหมือนจะมีแววเศร้าขึ้นมา ก่อนเขาจะเอ่ย
ยิ้มๆ เหมือนผู้ใหญ่เอ็นดูเด็ก “ถ้าอย่างนั้นก็ถือว่าเป็นการเปิดหูเปิดตา
แล้วกันนะ ที่บ้านไม่มีห้องพักเหลือแล้ว ที่ร้านอาจจะยังพอมี ถ้ามีคน
จองแล้วจะแนะนำโรงแรมอื่นๆ ให้ นายพกเงินมาใช่ไหมครุช”

“ก็มีอยู่บ้าง” องค์รักษ์เงาตอบเสียงไม่สบอารมณ์ ไซ้...เขามีอยู่
สามหมื่นลูเคอร์

วาเทียยิ้มมุมปาก “ดี เพราะฉันจะไม่ออกเงินให้”

‘เฮอ! ถึงแกไม่บอกฉันก็รู้อยู่แล้วว้ย!’ ครุชคำรามในใจทั้งที่

ภายนอกแค่ผิวกระดูกด้วยอารมณ์หงุดหงิดเท่านั้น

ทนายทราชีนี่ภูติในภาคมนุษย์เดินนำแขกทั้งสองตรงไปยังอาคารสูงสามชั้นที่ทาสีน้ำเงินอมม่วงซีดๆ มีหลังคามุงกระเบื้องสีน้ำตาลเข้มปูทับกันสามหน้าประตูร้าน ข้างกันนั้นมีป้ายทองเหลืองรูปพระจันทร์เสี้ยวที่ถูกแกะสลักบังไปบางส่วนพร้อมชื่อร้าน ‘ฮิดเดน มูน’

วาเทียผลักประตูเข้าไปแล้วส่งเสียงทักทายดังลั่น “ซีเซล่า ฉันกลับมาแล้ว! ไง แอเรียล ลูกค้าเยอะไหม”

เด็กหนุ่มผมแดงสวมชุดคลุมพอมดสีเขียวขลิบทองยืมน้ำบานแล้วตอบกลับอย่างกระตือรือร้นว่า “ขายยันต์ไล่ภูตได้สิบตั้งแนะครับ ยากุมิคุ้มกันพืชผลสิบขวด ที่จำกัดบ้านละขวดก็ขายเกลี้ยงเลย จะผลิตอีกไหมอะ”

คิ้วสีทองของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันก่อนเขาจะส่ายหน้า “ไม่ละ พอแล้ว มากกว่านี้จะเสียสมดุลธรรมชาติ ปล่อยให้ผีเสื้อหรือแมลงอื่นได้เพาะพันธุ์บ้างดีกว่า แล้วซีเซล่าละ” ถ้ามองพลางเขาก็มองหาคนที่ควรจะอยู่ในห้องด้วยแต่กลับไม่อยู่

แอเรียลแหงนมองขึ้นไปชั้นบนแล้วบอกว่า “เห็นพี่ซีเซล่าบอกว่ารู้สึกอยากฟังเพลงขึ้นมา เลยขึ้นไปนั่งเล่นดนตรีข้างบนนะครับ”

วาเทียลูบคางตัวเองเบาๆ “เอ...หลายเดือนมานี้อยู่ๆ ก็อยากฟังเพลงโน้นเพลงนี้เยอะเกินปกติ เป็นกลางว่าลูกฉันคนต่อไปจะเป็นนักขับลำนำหรือเปล่าเนี่ย...อาเออะ ขอบใจมากนะ แอเรียล แขกสองคนนี่คนหนึ่งนายก็คุ้นดีอยู่ อีกคนมาไกลจากเอนดาร์ อาจจะเอ๋ๆ หน่อยอย่าสนใจนะ”

วาเทียแหวกม่านลูกบิดแก้วเข้าไปด้านหลังห้องที่แบ่งส่วนไว้เป็นหน้าร้านและพาแขกทั้งคู่ขึ้นบันไดไปชั้นสอง เขาหันมองโทอาแวบหนึ่งแล้วยื่นลูกกุญแจเก่าๆ ดอกหนึ่งให้

“ลองไปไขห้องชั้นสามด้านในสุดดู ถ้าดูแล้วยพอทำความสะอาด ไหวก็จัดการได้เลย มีอุปกรณ์อยู่ที่ชานบันไดทางไปชั้นดาดฟ้า ห้องนั้น เป็นห้องแฝด มีประตูเปิดทะลุถึงกันได้ ถ้าใช้การได้ก็ให้เป็นห้องเธอกับ เจ้าหน้าตายนีได้ช่วงใหญ่”

ครูชชมวดคิ้วอ้าปากจะคำนว่า ทำไม่ต้องค้างหลายคืน แต่พอดิ เห็นสายตาวาเทียบเตือนให้เจียบ เขาจึงยอมเจียบตามน้ำ โทหากัประสา ชื่อ วิ่งขึ้นบันไดไปไขห้องชั้นบนอย่างกระตือรือร้น

พอแน่ใจว่าโทหาไปแล้ว วาเทียบจึงค่อยเปิดประตูแล้วดันหลังครูช เข้าไปในห้อง

ซีเซล่านั่งฟังเพลงจากหีบเพลงเวทมนตร์อยู่ก็จริง แต่ในมือถือลูต ตัวเก่งเอาไว้เหมือนรอเขาอยู่แล้ว เธอผายมือเชิญให้ครูชนั่งลงบนเก้าอี้ ไร่พนักกลางห้อง ที่พื้นซึ่งคงเคยปูพรมนุ่มๆ กลับว่างเปล่า มีแต่พื้นซึ่ง เขียนวงเวทเปล่าล้อมรอบไว้

“จะอธิบายได้หรือยังว่า ตกลงรีบร้อนลากฉันมานี้ มันเรื่องใหญ่ อะไรกันหนา”

“ถ้านายอยากตายก็เชิญกลับได้ ฉันไม่ว่า” วาเทียบเอ่ยพลาง เอนตัวพิงผนัง

ซีเซล่ล่ลิ่งตาใส่สามีแล้วฟาดมือเพียะเข้าที่ข้างเอวเขา “ตาบ้า! มาปากไม่ตรงกับใจอะไรตอนนี้ นายเดือดร้อนถึงขนาดวิ่งโร่ไปตามตัว เขาถึงป่าเอง ยังจะมาพุดจาแล้งน้ำใจอีก”

วาเทียบทำหน้าบึ้งตึง แต่ไม่แก้ตัว “ช่างเหอะ รีบๆ ตรวจก่อนจะ สายเกินไปดีกว่า เธออธิบายแล้วกัน ฉันไม่อยากพุดแล้ว”

ซีเซล่ล่ล่มาทางครูช เธอเรียบเรียงข้อมูลในสมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกว่า “ตอนนี้ชีวิตนายกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายเปื่อยๆ เพราะนายถูกบทเพลงดุติวิญญาณของพวกภูตจันทรหาเข้า อย่าเพิ่งคำน

ว่าทำไมคนอื่นยังปกติ...บทเพลงสลับวิญญาณมีสองประเภทคือประเภทกำหนดพื้นที่และกำหนดเป้าหมาย คล้ายเวลาใช้เวทมนตร์ทั่วไปนั่นแหละ แต่เวทเสียงจะแตกต่างออกไป มีรัศมีกว้างกว่าและแทรกซึมลึกกว่า ถ้าเป็นแบบกำหนดพื้นที่ ทุกคนจะได้รับความเสียหายเท่าๆ กัน”

“อือ...แล้วยังไง” ครูซเข้าใจแต่ยังหาตัวเชื่อมไม่ได้ว่าชีวิตเขากำลังอันตรายตรงไหน

ภรรยาพอมดตำแหน่งโคลฟอธิบายต่ออย่างสมเป็นนักขับลำนํ้าตัวจริงว่า “นายควรจะกังวลเวทเสียงดูวิญญาณแบบกำหนดตัวบุคคล เพราะแม้กำหนดเป้าหมายแล้ว อะไรหรือใครก็ตามที่อยู่ใกล้ๆ ก็จะได้รับ ความเสียหายด้วย แต่เป้าหมายหลักจะเจอนหนักที่สุด”

“โทอา!” ครูซอุทาน คาถาเมื่อคืนไม่ได้กะใจเต็มที่ เขา แต่สิ่งที่ตัวเธอ

ซีเซล่าส่ายหน้า “ฉันฟังรายละเอียดต่อสู้อย่างถี่ถ้วนแล้ว นายรับคาถาแทนเธอ เป็นคาถาแบบกำหนดเป้าหมาย จริงอยู่ว่าโทอาอยู่ใกล้มาก แต่กรณีนี้คนที่อยู่ในอันตรายกลับเป็นนาย”

วาเทียรับช่วงต่ออย่างสิ้นใจเมื่อเข้าถึงเรื่องวิเคราะห์คาถา “คาถาสลับวิญญาณทำงานไม่เหมือนเวทดูดพลัง มันจะค่อยๆ กร่อนความเชื่อมโยงระหว่างร่างกายกับวิญญาณก่อน แล้วค่อยกระชากวิญญาณออกจากร่างด้วยการกระตุ้นให้เกิดอาการช็อกจากความทรงจำเลวร้ายแล้วขยายเป็นภาพหลอน คนปกติย่อมมีความเชื่อมโยงกับร่างกายตนเองสูงมากอยู่แล้ว ต้องใช้พลังเวทและเวลาพอควรถึงจะดึงวิญญาณออกมาได้ แต่กรณีนายไม่เหมือนกัน”

ครูซยังงง ถ้าวาเทียจริงจางน้อยกว่านี้สักนิด เขาคงเดาว่ากำลังโดนอำด้วยตลกลึกลับ แต่ดูอย่างไร นี่ก็ไม่เหมือนการแก้งกันสักนิด

“ร่างของนายไม่เหมือนคนอื่น” นีววาเทียชี้มาที่เขา “นายคงจำ

ขั้นตอนพิธีสาบานตนได้ มีช่วงหนึ่งที่สตินายหายไปในชั่วขณะ ในขั้นตอนนั้นราชินีต้องอัดพลังเวทเข้าไปในร่างกาย นายจะถูกร่อนไปนิดหน่อย การเชื่อมโยงของวิญญาณกับร่างในสภาพองค์รักษ์เงาย่อมไม่แข็งแกร่งเท่ามนุษย์ทั่วไป คนอื่นโดนคาถาอาจจะมึนๆ ไปนิดหน่อย แต่นายนะ อาจจะรุนแรงถึงขั้นวิญญาณหลุดจากร่างได้เลย”

“!!!”

“เออ...หน้าตกใจอย่างนั้นนะ ถูกต้องแล้ว” วาเทียแค้นเสียงพลางถอนหายใจ “สรุปว่าถ้าไม่ให้ซีเซล่าตรวจแล้วรักษาเร็วๆ นายก็กลายเป็นวิญญาณพนजर ส่วนร่างนายก็นอนเบ๊บอยู่ที่นี่แหละ ฉันไม่มีพลังจัดการกับวิญญาณ จับนายยัดกลับเข้าไปไม่ได้แน่ เข้าใจรึยังว่ามันล้าคัญขนาดไหน”

ครูซขมวดคิ้ว แล้วถอนหายใจหนักๆ ทุกอย่างวุ่นวายกว่าที่เขาคาดไว้เสียอีก “เข้าใจแล้ว คงต้องรบกวนด้วย”

“ไม่ต้องรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณกันหรอก” วาเทียยิ้มยั้งฟัน “นายเป็นสมบัติของท่านป้าฉัน เป็นลูกคนโปรดของมิสเทีย เซลเทีย ปล่อยให้ตายไม่ได้หรอก เริ่มเลยแล้วกันนะซีเซล่า ฉันจะสร้างม่านพลังคุ้มกันห้องนี้ให้”

ครูซไม่ได้มองวาเทียที่กำลังสร้างม่านพลังสีฟ้าสว่างฉาบทัບผนังสี่ด้านและเพดานห้อง เขาสนใจหญิงสาวผมสีส้มมากกว่า ในเมื่อตั้งแต่วินาทีที่รู้จักกันในสามปีหลัง เขายังไม่เคยเห็นซีเซล่าใช้เวทเสียงซึ่งเป็นพลังเวทสายเทคนิคที่หายากเอาการสำหรับนักขับลำนํ้า คิดแล้วก็อดชมในใจไม่ได้ว่า ผู้หญิงคนนี้เก่งที่ควบสองอาชีพโหดๆ พร้อมกันได้ แถมยังทำผลงานได้ไม่เลวอีกต่างหาก

ออราเคิลแห่งไฟหลับตาลงครู่หนึ่ง ก่อนจะจกนิ้วลงบนสายลวด

ตัวเก่ง เธอดีดบทเพลงสั้นๆ รวาลิบวินาที แล้ววงเวทเปล่งก็ปรากฏ
ลวดลายคล้ายโน้ตดนตรีขึ้นมาหลายแถว ครูชู้สึกรู้ว่ามีลมวูบหนึ่งปะทะ
หน้าพร้อมแสงสว่างจ้าจนต้องหลับตา

พอลืมตาขึ้นอีกครั้ง แวดวงโน้ตมากมายก็หมุนวนรอบร่างเขา
ทั้งวงเล็กวงใหญ่เต็มไปหมด เขาเห็นวาเทียทำหน้ายุ่ง ขณะที่ชีเซเล่า
หน้าเสียไปเล็กน้อย

“เยอะซะมัด” วาเทียบ่น

ชีเซเล่าครางเบาๆ แล้วเอ่ยว่า “ก็ช่วยไม่ได้นี่นา ปกติพอมดหัวไป
ถ้าให้เวทเสียงวิเคราะห์ก็จะแยกเสียงดนตรีได้มากมายอยู่แล้ว ยิ่งเขา
ทำสัญญากับภูตถ้ำยังรับเอาเลือดคนอื่นเข้ามาก็ยังมีท่วงทำนอง
ซับซ้อน”

“โอ้ไอ...นายนี้ซับซ้อนจริงแฮะ” วาเทียยิ้มมุมปากใส่ครูชู้ และถูก
ชีเซล่าค้อนขวับเข้าให้อีกวง

“อย่ามาพูดดี ตาบ้า นายนั่นแหละ ทำนองซับซ้อนที่สุดที่ฉันเคย
เจอแล้ว นึกกว่าเขาสักสิ้าเท่าตัวได้”

“จริงเหรือ”

“จริงยะ คราวนี้ขอเวลาฉันตรวจจริงจังแป๊บหนึ่ง จะหาว่าท่วง
ทำนองที่แทรกตัวเข้ามาอยู่ตรงไหน ครูชู้ทนหน่อยนะ อาจจะน่ารำคาญ
สักนิด จะอดหูไว้ก็ได้”

ยังไม่ทันถามว่าทำไม เสียงดนตรีประหลาดก็ดังขึ้น มันเหมือน
เสียงเครื่องดนตรีหลากชนิดที่เล่นพร้อมกันแต่ไม่ได้บรรเลงไปทาง
เดียวกันสักโน้ตเดียว แม้ครูชู้จะไม่ได้มีหูทางดนตรีมากมายนัก แยก
ออกแคะอันไหนฟังได้ อันไหนหนวกหู แต่เขาก็พึงธงได้ทันทีว่า เสียงที่ดัง
อยู่นี้จัดอยู่ในหมวด ‘หนวกหู น่ารำคาญ’

ถ้ามันเป็นท่วงทำนองของเขาจริง ครูชู้ก็ค่อนข้างจะหดหูกับ

ความจริงน่าสังเวชนี้ เขารู้ว่าเขาไม่ใช่คนดีเท่าไร แต่ทำนองของเขามันก็
ไม่ควรจะออกมาห่วยแตกอย่างนี้ไม่ใช่หรือ

ซีเซล่าลืมหืมตาขึ้น เริ่มดีดบทเพลงใหม่ที่มีท่วงทำนองคล้ายเพลง
ปลุกใจยามต่อสู้ทันที ร่างครูชเกร็งขึ้นเมื่อเห็นแถวตัวโน้ตที่หน้าตา
เหมือนกันหมดสำหรับเขาแถวหนึ่งเรียงแสงสีเงินขึ้นมา แล้วถูกเสียง
เพลงของซีเซล่าดูดออกไป

วาเทียเปิดจุกขวดหน้าต่างาประหลาด ซีเซล่าสั่งการให้เสียงดนตรี
เวทของเธอหอบตัวโน้ตเรียงแสงแถวนั้นเข้าไปในขวด พอมดดำปิด
จุกขวดอุดทางเข้าออกทันที พร้อมกับที่ซีเซล่าเล่นบทเพลงสั้นๆ บท
เดียวกับที่เล่นเพลงแรก แล้วตัวโน้ตทั้งหมดก็หายวับไป

ทั้งที่น่าจะแก้ปัญหาได้แล้ว แต่ครูชก็ไม่เข้าใจว่าทำไมสองสามี
ภรรยาตรงหน้าเขายังดูไม่ค่อยสบายใจ

“ทำไมล่ะ ล้มเหลวหรือ”

วาเทียเขย่าวขด “ไม่เชิง มันก็สำเร็จละ แต่ว่า...”

“มันไม่ถาวรนะสิ” ซีเซล่าหน้าละห้อย

“ไม่ถาวร? หมายความว่า...”

“หมายความว่านายก็คงต้องอยู่ที่นี้สักช่วงตามที่ฉันคาดไว้แหละสิ
แบบนี้ต้องคอยแก้คาถาบ่อยแค่ไหน ซีเซล่า” วาเทียโยนขวดขึ้นกลาง
อากาศ มันหายวับไปที่ไหนสักแห่งที่คงเอาไว้มนึกของอันตราย

“อาจจะทุกๆ สิบสองชั่วโมง ที่จริงจะแวบไปแวบมาก็ได้อยู่ แต่
กลัวว่าถ้าอยู่ห่างตาแล้วเกิดอะไรผิดปกติขึ้นมาจะรักษาไม่ทัน อย่างน้อย
ก็อยู่ให้แน่ใจสักสัปดาห์หรือสองสัปดาห์ก็พอ”

“นานขนาดนั้น!!” ครูชตะลึง หัวเขาหมุนตัวเมื่อนึกภาพตัวเอง
เดินไปบอกเจ้านายว่า ‘โทษที่เจ้านาย ข้าป่วย ต้องลางานสองอาทิตย์
ร้ายแรงขนาดไหนนะหรือ ก็แค่วิญญูณหลุดจากร่างเท่านั้นเองครับ’

อุบาทว์พิลึก...และราชินีตัวร้ายคงหัวเราะจนกลิ้งมากกว่าจะ
ส่งสารเขา

วาเทียทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้วบอกว่า “ฉันจะไปพูด
ให้ ส่วนงานของนาย ฉันจะลองดูว่าพอทำแทนได้ไหม ให้แน่ใจว่านาย
ไม่ตายก่อนเถอะแล้วค่อยว่ากัน นายก็คงไม่ยอมให้โทอาหังตา จะให้
อยู่ด้วยกันที่นี่ก็ได้”

พูดพลางพอมดหนุ่มก็เดินไปที่ลิ้นชักมุมห้อง แล้วเปิดหีบอะไร
บางอย่างโยนให้ครูชซึ่งรับมันไว้ได้กลางอากาศพอดี

ครูชเลิกคิ้ว ในมือเขามีเข็มกลัดตราร้านฮิดเดน มูน สีทองอร่าม
ขนาดครึ่งฝ่ามือ ส่วนผ้าขาวๆ ในอีกมือคือ ผ้ากันเปื้อนติดระบายแบบ
ครึ่งตัวที่ปักลายชื่อร้านไว้เช่นกัน

“นายเล่นตลกอะไร?”

วาเทียแยกเขี้ยว “ไม่ตลกเลย! ฉันจริงจังสุดๆ มาตั้งสองคน จะ
ให้อยู่เปล่าๆ ได้ยังไง ทำงานด้วยสิ!”

ครูชมองเข็มกลัดกับผ้ากันเปื้อน รู้สึกว่าปรอทอารมณ์เสียพุ่ง
ปรี๊ดขึ้นสมองจนอยากปาของในมือคืนให้เจ้าของใจแทบขาด

วาเทียชะงักแล้วหันมายิ้มสวย “นายเลือกเอานะ ชอบเข็มกลัด
หรือผ้ากันเปื้อน ถ้าชอบผ้ากันเปื้อน จะร่ายคาถาขยายส่วนให้ นั่นมัน
พอดีไซ้ไซ้เหล่า สำหรับผู้หญิงนะ”

“ไม่ต้อง!” ครูชคำรามพลางกลัดเข็มกลัดเข้ากับเสื้อคลุมเงา
แล้วหอบผ้ากันเปื้อน เดินกระแทกเท้าออกนอกห้องไปทันที ปล่อยให้
วาเทียนั่งหัวเราะจนตัวอวอ ขณะที่ไซ้เหล่าก็มีอกดอกอย่างอ่อนใจ

หญิงสาวสายหน้าพลางดำหนิสามีว่า “นิสัยเสีย แกล้งเขา
ทำไม”

“ฮ่าๆ ไม่เห็นเหรอ โมโหทันใจเหมือนสั่งได้เลย ตลกดีออก”

“นายนี่มัน...หลานป่าจริงๆ”

“แหงละสิ” วาเทียยังพินรับ เขาหอมแก้มซีเซล่ากับจุมพิตหน้าท้องนูนของหญิงสาวเบาๆ ก่อนจะถูกขึ้นบิตซีเกียจ “เออละ! ขอไปเตรียมสินค้าก่อนแล้วกันนะ เธอพักผ่อนให้เต็มทีนะ ถ้าเบื่อ จะโทรจิตคุยกับฉันไปพลางก็ได้ สร้างยันต์คุ้มกันไม่กี่อัน ทำไปคุยไปก็ได้”

“เชิญเถอะยะ รีบๆ รายงานราชินีด้วยล่ะ”

“ครับๆ เข้าใจแล้ว อ้อใช่...ซีเซล่า ซิสตรินส่งข่าวมาว่ากำลังกลับนะ คงถึงโคลฟวันพรุ่งนี้แหละ”

“จริงเหอ” ซีเซล่ายิ้มกว้าง ใบหน้าสดใสด้านตา

วาเทียยิ้มอ่อนโยนพลางหัวเราะเบาๆ “จะไปทำความสะอาดห้องรอรับเจ้าเบ๊ยกให้ นานๆ กลับมาทั้งที เอาใจสักนิดก็ได้ จะมีอย่างเดียวละที่ซิสตรินจะทำให้ฉันชื่นได้”

“อะไรล่ะ”

“ก็ถ้านายตัวเล็กพาแขกมาอยู่ฟรีเพิ่มอีกคน ฉันปรอทแตกแน่”

ซีเซล่าหัวเราะลั่น “ตกลงว่า จะเป็นไปได้ไง นายก็รู้ว่าซิสตรินเพื่อนน้อย แถมเพื่อนเขาก็ไม่ชอบเดินทาง ถ้ามาจริงก็คงอยากอยู่โรงแรมมากกว่าอาศัยวิหาร ไม่ใช่แฟนนี่จะได้อยู่บ้านเดียวกัน”

“ฮ่าๆ จริงของเธอ ไปละนะ แล้วจะรีบเอาอาหารว่างมาให้หลังจัดการธุระเสร็จ ไม่นานหรอก รับประกันได้”

สองสามีภรรยาไม่ได้รู้เลยสักนิดว่า เรื่องตลกที่คุยกันในช่วงบ่ายแก่ๆ ของวันนี้จะกลายเป็นเรื่องขำไม่ออกในตอนสายของวันรุ่งขึ้น

...เมื่อซิสตรินไม่ได้กลับมาตามลำพัง